

ΓΕΛ ΘΕΣΠΡΩΤΙΚΟΥ

ΕΡΕΥΝΗΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

ΣΧ.ΕΤΟΣ 2015-2016

Τμήμα Α1

ΘΕΜΑ : ΑΝΕΞΗΓΗΤΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Θέμα 1ης Ομάδας : «Η χαμένη Ατλαντίδα αυτό το ανεξήγητο φαινόμενο»

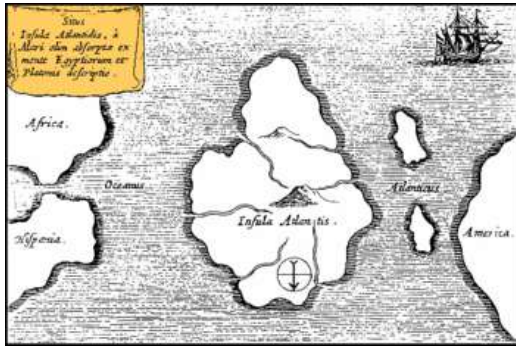
Ομάδα1η : Ζορμπά Σταματία - Καρατζοπούλου Ελένη - Γράβου Ελένη - Δημολίτσα Αναστασία

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Σε όλη τη διάρκεια της σχολικής χρονιάς του 2015-16 η ομάδα του τμήματος Α1 στο ΓΕΛ Θεσπρωτικού αναλάβαμε το θέμα: Η Χαμένη Ατλαντίδα αυτό το ανεξήγητο φαινόμενο. Στην εργασία μας θα δείτε και θα διαβάσετε ποικίλες πληροφορίες, έρευνες αλλά και εικόνες σε αυτό το τεράστιο διαχρονικό φαινόμενο. Αρχικά γίνεται αναφορά για τη σημασία του όρου Χαμένη Ατλαντίδα καθώς και για τον μύθο της. Στη συνέχεια αναφέρουμε μαρτυρίες από διάφορους ερευνητές και επιστήμονες που θα σας κεντρίσουν το ενδιαφέρον, καθώς επίσης και για τη σχέση που συνδέει την Χαμένη Ατλαντίδα με το Τρίγωνο των Βερμούδων.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΑΤΛΑΝΤΙΔΑ

Η Ατλαντίδα (στα Αρχαία Ελληνικά: Άτλαντις νήσος) είναι μυθικό νησί που πρωτοαναφέρθηκε στους διαλόγους του Πλάτωνα «Τίμαιος» και «Κριτίας». Στην περιγραφή του Πλάτωνα, η Ατλαντίδα, που βρίσκεται «πέρα από τις Ηράκλειες στήλες», ήταν μια ναυτική δύναμη που είχε κατακτήσει πολλά μέρη της δυτικής Ευρώπης και της Λυβικής, περίπου 9.000 χρόνια πριν τον Σόλωνα (δηλαδή κατά το 9560π.Χ.). Μετά από μια αποτυχημένη προσπάθεια να εισβάλει στην Αθήνα η Ατλαντίδα βυθίστηκε μυστηριωδώς στο πέλαγος «σε μια μόνο ημέρα και νύχτα ατυχίας». Επειδή είναι μια ιστορία που ενσωματώνεται στους διαλόγους του Πλάτωνα, η Ατλαντίδα θεωρείται γενικά ως παραβολή που κατασκευάστηκε από τον Πλάτωνα για να εξηγήσει τις πολιτικές του θεωρίες. Αν και η ιστορία του Πλάτωνα φαίνεται σαφής στους περισσότερους μελετητές, μερικοί προτείνουν ότι η περιγραφή του είναι εμπνευσμένη από παλαιότερες παραδόσεις. Κάποιοι υποστηρίζουν πως ο Πλάτωνας βασίστηκε σε προηγούμενα γεγονότα, όπως την έκρηξη του ηφαιστείου της Σαντορίνης ή τον Τρωικό πόλεμο ενώ άλλοι επιμένουν ότι έλαβε έμπνευση από πιο σύγχρονα γεγονότα όπως την καταστροφή της Ελίκη το 373π.Χ. και την αποτυχημένη εισβολή της Σικελίας το 415-413π.Χ.

Φανταστική αναπαράσταση της Ατλαντίδας, Άμστερνταμ 1665.

Ο μύθος και οι γραπτές πηγές του

Η Ατλαντίδα βρισκόταν κάτω από την κυριαρχία του Ποσειδώνα, του παντοδύναμου θεού της θάλασσας, ύστερα από το μοίρασμα της γης που έκαναν οι θεοί μεταξύ τους. Όταν ο Ποσειδώνας ερωτεύτηκε την θνητή Κλειτώ, την κόρη του Εβήνορα και της Λευκίππης, κατασκεύασε μία κατοικία στην κορυφή ενός λόφου που βρισκόταν κοντά στο μέσο του νησιού και περιέβαλε την κατοικία αυτή με εναλλασσόμενους δακτυλίους, δύο ξηράς και τρεις θάλασσας απομονώνοντας και προστατεύοντας παράλληλα την αγαπημένη του. Επίσης, έφερε πηγές ζεστού και κρύου νερού.

Η Κλειτώ γέννησε πέντε ζευγάρια διδύμων αγοριών, τα οποία έγιναν αργότερα οι πρώτοι ηγεμόνες της Ατλαντίδας. Το νησί μοιράστηκε από τον Ποσειδώνα σε δέκα μέρη ανάμεσα στους αδελφούς και ο μεγαλύτερος, που ονομαζόταν Άτλας έγινε ο πρώτος βασιλιάς της Ατλαντίδας διατηρώντας τον έλεγχο του κεντρικού λόφου και των γύρω περιοχών. Από αυτόν πήρε το όνομά του το νησί καθώς επίσης και ο ωκεανός. Τα αδέρφια και οι απόγονοι των δέκα βασιλικών οίκων κυβέρνησαν πολλά νησιά και ακόμη και τους ανθρώπους της Μεσογείου που ζούσαν δυτικά της Αιγύπτου.

Στην κορυφή του κεντρικού λόφου κτίστηκε ένας ναός προς τιμήν του Ποσειδώνα. Εκεί στεγαζόταν ένα γιγάντιο χρυσό άγαλμα του Ποσειδώνα, το οποίο παρίστανε το θεό της θάλασσας να οδηγεί ένα άρμα που το έσερναν φτερωτά άλογα. Σε αυτό το σημείο οι αρχηγοί της Ατλαντίδας έρχονταν για να συζητήσουν τους νόμους, να διεκπεραιώσουν κρίσεις και να αποτίσουν φόρο τιμής στον Ποσειδώνα. Για τη διευκόλυνση των μετακινήσεων και του εμπορίου διανοίχθηκε ένα υδάτινο κανάλι που διέσχισε κάθετα τους δακτυλίους της θάλασσας και της ξηράς και κατευθυνόταν νότια καταλήγοντας στην θάλασσα. Η πόλη της Ατλαντίδας βρισκόταν μόλις έξω από τον εξωτερικό δακτύλιο του νερού και εξαπλωνόταν κατά μήκος της πεδιάδας. Ήταν μία στενά κατοικημένη περιοχή, όπου ζούσε η πλειονότητα του συνολικού πληθυσμού του νησιού.

Πέρα από την πόλη απλωνόταν μία εύφορη πεδιάδα, η οποία περιβαλλόταν από ένα ακόμη κανάλι, το οποίο χρησιμοποιείτο για να συλλέγει νερό από τα ποτάμια και τους χειμάρρους που κατέβαιναν από τα βουνά. Οι κάτοικοι της Ατλαντίδας κατείχαν έναν τεράστιο αφού διέθεταν όλα τα είδη των αγαθών σε άφθονες ποσότητες. Πέρα από τις σοδειές, το νησί είχε όλα τα κοπαδιών, φρούτων, ξηρών καρπών, μετάλλων και Μία αφθονία ζώων, συμπεριλαμβανομένων και των ελεφάντων κατέκλυζε το νησί.

Η φυλή των Ατλάντων ήταν δυνατή και υγιής, είχε ηθικές αρετές και ζούσε ειρηνικά και με απλότητα για διάστημα η θεϊκή τους φύση υπερίσχυε. Αυτό κράτησε

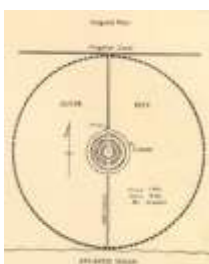
πλούτο,
είδη
ξυλείας.

όλες τις
όσο
για

πολλές γενιές, έως ότου η ισχύς και η απληστία άρχισε να τους διαφθείρει. «Όταν η ανθρώπινη φύση άρχισε να επικρατεί»¹, έγιναν αμαρτωλοί και κατακλύστηκαν από τα εγκλήματα. Άρχισαν να κάνουν πολέμους με τον υπόλοιπο κόσμο και υπέταξαν άλλους λαούς κάτω από την σκληρή δύναμή τους. Μόνο οι Αθηναίοι κατάφεραν με τη στρατιωτική τους αρετή και την ηθική τους ισχύ να νικήσουν την Ατλαντίδα και να τη σταματήσουν να ελέγχει τον υπόλοιπο κόσμο. Παράλληλα, ο Δίας βλέποντας αυτή την ανηθικότητα των κατοίκων της Ατλαντίδας συγκάλωσε τους υπόλοιπους θεούς σε συμβούλιο, για να καθορίσουν μία τιμωρία, η οποία θα ήταν και η πλέον αρμόζουσα. Το κείμενο του Τίμαιου διακόπτεται απότομα σε αυτό το σημείο, αλλά από τη σύντομη αφήγηση στον Κριτία πληροφορούμαστε πως ο θυμός των θεών ήταν τελικά τόσο ισχυρός, ώστε το νησί καταστράφηκε μέσα σε μία μέρα και μία νύχτα από σεισμούς και στη συνέχεια καταποντίστηκε στα βάθη της θάλασσας, αφήνοντας πίσω του μόνο μία μάζα από λάσπη, την οποία ήταν αδύνατον να διαπλεύσουν τα πλοία.

σχηματισμός Ατλαντίδας

- Η πρώτη γνωστή αναφορά για την Ατλαντίδα και τον πολιτισμό της μας δίνεται από τον Πλάτωνα, ο οποίος έζησε από το 428 έως το 348 π.χ. Οι διάλογοι στους οποίους κάνει αναφορές για την Ατλαντίδα είναι ο Τίμαιος και κυρίως ο Κριτίας. Η ιστορία της χαμένης ηπείρου εξιστορείται από τον Κριτία, όπως την είχε ακούσει από συγγενείς του μεγάλου πολιτικού και νομοθέτη Σόλωνα, όταν ο τελευταίος είχε επισκεφτεί την Αίγυπτο. Σύμφωνα, λοιπόν, με τους Αιγυπτίους ιερείς της Σαίδας που φύλαγαν ζωγραφισμένα ιστορικά αρχεία αφηγήθηκαν την ιστορία στον Σόλωνα. Κάποτε οι προγονοί των Αθηναίων είχαν νικήσει ένα έθνος άγριο και δυνατό, που ερχόταν πέρα από τις Στήλες του Ηρακλή, από μια νήσο μεγαλύτερη από τη Βόρεια Αφρική και τη Μικρά Ασία μαζί, δηλαδή από μια ήπειρο που περιλάμβανε τα μεγαλύτερα μέρη του γνωστού τότε κόσμου. Στην ήπειρο αυτή είχε εμφανιστεί μια μεγάλη και εκπληκτική δύναμη, η Ατλαντίδα. οι βασιλείς της οποίας άπλωσαν την επιρροή τους στη Μεσόγειο μέχρι την κεντρική Ιταλία και την Αίγυπτο.
- Η Ατλαντίδα, σύμφωνα με τον Πλάτωνα, είχε κυκλικό σχήμα και ήταν χτισμένη πάνω σε έναν λόφο τον οποίο περιέβαλαν τρία (3) κυκλικά κανάλια σαν τάφροι. Αρχικά ήταν αδιαπέραστα, πολλές γενιές αργότερα τα κανάλια ενώθηκαν με γέφυρες και τούνελ αρκετά μεγάλα ώστε να περνά μια τριήρης. Κάθε πέρασμα προς την πόλη φρουρούνταν με πύλες και πύργους και τείχη περιτριγύριζαν κάθε δακτύλιο γης. Τα τείχη ήταν κατασκευασμένα από κόκκινη, μαύρη και άσπρη πέτρα που έβγαλαν από τις τάφρους και ήταν επικαλυμμένα με μπρούντζο, κασίτερο και ορείχαλκο αντίστοιχα.

Αναζητώντας την Ατλαντίδα

Η θεωρία ότι βρίσκεται δυτικά του Γιβραλτάρ (έξω από τις Ηράκλειες Στήλες κατά Πλάτωνα) όπου οι αρχαίοι τοποθετούσαν το υπερπέραν, κοντά στις Αζόρες, πρωτοδιατυπώθηκε από γεωλόγους το 1934. Γνωστή είναι και η θεωρία ότι στη Σαντορίνη πρέπει να ήταν το χαμένο νησί.

τοποθεσία - πολιτισμός

Η πιθανή τοποθεσία της Ατλαντίδας, σύμφωνα με κάποιους βρίσκεται κοντά στην Ισλανδία. Άλλοι ερευνητές υποστηρίζουν έντονα πως το νησί βρισκόταν δυτικά από τις Ηράκλειες στήλες (στενά του Γιβραλτάρ). Μία ακόμη άποψη, από τις επικρατέστερες, είναι πως η Ατλαντίδα τοποθετείται κάπου στον ελλαδικό χώρο και πιο συγκεκριμένα : 1) στο νησί της Κρήτης (Κνωσός- Μινωικός πολιτισμός) ή 2) στο εσωτερικό του νησιού της Σαντορίνης.

Και φυσικά, αυτοί που υποστηρίζουν τη θεωρία πως η Ατλαντίδα βρισκόταν στον Ατλαντικό ωκεανό πιστεύουν πως αυτό το νησί χρησίμευε ως γέφυρα κατά μήκος του ωκεανού. Βεβαίως, θεωρητικά, η σύνδεση αυτή θα μπορούσε να υφίσταται, επίσης, υπό τη μορφή μιας οποιασδήποτε χερσαίας συνένωσης της Ευρασίας με τη βόρεια Αμερική. Επιπλέον, οι ομοιότητες ανάμεσα στα φυτά και τα ζώα μπορούν να επιτευχθούν χωρίς ποτέ οι ήπειροι να έχουν συνδεθεί.

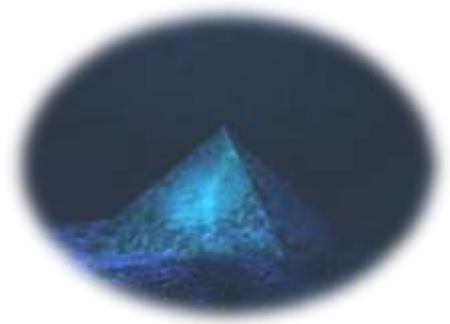

Η Χαμένη Ατλαντίδα κάτω από το Τρίγωνο των Βερμούδων

Επιστήμονες υποστηρίζουν ότι ανακάλυψαν τη χαμένη Ατλαντίδα στο Τρίγωνο των Βερμούδων, σε βάθος 183 μέτρων, στην περιοχή του Τριγώνου.

Υποβρύχιο ρομπότ κατέγραψε ερείπια κτιρίων, σφίγγες, τέσσερις γιγάντιες πυραμίδες και ένα άγαλμα.

Οι ειδικοί εκτιμούν ότι τα βυθισμένα κτίσματα ανήκουν στην προκλασική περίοδο της ιστορίας της Καραϊβικής και της Κεντρικής Αμερικής και η αρχαία πόλη θα μπορούσε να κατοικείται από εκπροσώπους πολιτισμού, παρόμοιου με τους κατοίκους της Τεοτιουακάν (εγκαταλελειμμένη πόλη, που βρίσκεται σε απόσταση 50 χλμ. από την Πόλη του Μεξικού και έχει ηλικία περίπου 2000 ετών).

Ίσως και να επισκιάζει την ανακάλυψη της Τροίας η ανακάλυψη της Ατλαντίδος. Οι Δύο τολμηροί επιστήμονες από τον Καναδά, ο Paul Weinzwieg και η Pauline Zalitzki, ισχυρίζονται ότι την βρήκαν. Ανακάλυψαν τα βυθισμένα ερείπια μιας αρχαίας πόλεως στις ακτές της Κούβας.

Το μυστήριο της Ατλαντίδας αποτελεί τον πιο πολυσυζητημένο ίσως μύθο. Κανείς ωστόσο δεν μπορεί να αποδείξει ότι υπήρξε και πού ακριβώς βρισκόταν. Παρόλα αυτά, ορισμένοι επιστήμονες υποστηρίζουν ότι η καταστροφή του Μινωικού πολιτισμού και της αρχαίας Θήρας ταυτίζεται με τη χαμένη Ατλαντίδα.

Οι πρώτες γραπτές αναφορές για την Ατλαντίδα πηγάζουν από τον Αθηναίο φιλόσοφο Πλάτωνα (427-347 π.χ.) ο οποίος μας αφηγείται ότι οι Άτλαντες ήταν ένας λαός με υπερφυσικές ικανότητες και θεϊκή καταγωγή, που ζούσαν ειρηνικά σε ένα εύφορο νησί πέρα από τις Πύλες των Ηρακλειδών. Στην αρχαιότητα, οι Ηράκλειες Πύλες ήταν τα στενά του Γιβραλτάρ, άρα πιθανότατα βρισκόταν κάπου ανάμεσα στην Ευρώπη και την Αμερική. Όπως θα δούμε όμως παρακάτω, νεότερα στοιχεία έρχονται να ανατρέψουν τις αρχικές θεωρίες.

Όλα αυτά τα διδάχθηκε από τον Αιγύπτιο ιερέα Σάις, σε ένα ταξίδι στη μακρινή Αίγυπτο και τα αφηγήθηκε στους μαθητές του Κριτία και Τιμαίο, στο έργο «Ατλαντικός Λόγος». Ανάμεσα στα σπουδαία και θαυμαστά που άκουσε, ήταν ότι οι Ατλάντες σταδιακά άρχισαν να χάνουν τη θεϊκή τους δύναμη. Όταν κυριεύτηκαν από ανθρώπινες αδυναμίες αποφάσισαν να στραφούν ενάντια σε άλλους εύπορους λαούς με σκοπό την υποταγή. Γι' αυτό ταξίδεψαν προς τη Μεσόγειο, ώσπου συνάντηκαν με τους παντοδύναμους και γενναίους Αθηναίους, από τους οποίους ηττήθηκαν για πρώτη φορά. Μετά από εξαντλητικές όμως μάχες, οι Αθηναίοι τελικά λύγισαν. Οι θεοί τότε εξοργίστηκαν με τους Ατλάντες, κι αποφάσισαν να τους τιμωρήσουν με παντοτινό αφανισμό. Τόσο μεγάλη ήταν η οργή, που τους κατάστρεψαν μέσα σε μία μόνο νύχτα, αφήνοντας πίσω μόνο μάζες από λάσπη και πυκνούς καπνούς.

Τι κοινό έχει η Σαντορίνη με τη χαμένη Ατλαντίδα; Η αρχαία Θήρα ήταν ένας τέλειος επίγειος παράδεισος, που καταστράφηκε περίπου το 1.500 π.χ., μαζί με ένα πλήθος από γειτονικά παράλια, συμπαρασύροντας λαμπρά δείγματα πολιτισμού του Αιγαίου. Η περιγραφή της ταιριάζει απόλυτα με τα

Εικόνες της Ατλαντίδας σύμφωνα με τα λεγόμενα του

Πλάτωνα για τη μυθική

τις περιγραφές του Πλάτωνα.

χωρίς να αφήσει ίχνος πίσω της.

Στην επιστολή προς Κριτία εξηγείται το πώς δημιουργήθηκε η Ατλαντίδα και γιατί είχε σχήμα κυκλικό σαν δαχτυλίδι, με θάλασσα κι ένα μικρό νησάκι στη μέση (έτσι ακριβώς όπως ήταν η αρχαία Θήρα, λίγο πριν από τη μεγάλη έκρηξη). «Όταν οι θεοί μοιράστηκαν τη γη, ο Ποσειδώνας έλαβε την Ατλαντίδα και την παρέδωσε στους γιους του τους ημίθεους για να την καλλιεργήσουν. Ένας από αυτούς παντρεύτηκε την Λευκίππη και έκαναν την Κλειτώ, που την ερωτεύτηκε ο Ποσειδώνας και θέλησε να την κάνει για πάντα δικιά του. Τότε διάλεξε ένα μέρος και το προστάτευσε με κυκλικές ζώνες από εύφορη γη και θάλασσα ώστε να της εξασφαλίσει παραδεισένια ζωή (σαν να βλέπουμε στο χάρτη την Κρήτη μαζί με την αρχαία Καλλίστη)».

χώρα των Ατλάντων που καταστράφηκε ολοσχερώς,

Το όνομα Ατλαντίδα προέρχεται πιθανότατα από το μυθικό γίγαντα Άτλαντα, που κρατούσε στους ώμους του ολόκληρη τη γη και τον ουρανό. Σύμφωνα με τις ανακαλύψεις των Αμερικανών γεωλόγων Χάικεν και ΜακΚόϋ που έγιναν στη Σαντορίνη το 1990, όλα παραπέμπουν στη διάσημη τοιχογραφία που βρέθηκε στο δυτικό κτίριο του Ακρωτηρίου. Εδώ βλέπουμε μια παραλία της αρχαίας Θήρας με εύπορη ζωή πάνω σ' ένα κεντρικό νησάκι που βρεχόταν από θάλασσα γύρω-γύρω. Έτσι ακριβώς όπως περιέγραφε και ο Πλάτωνας τη χαμένη Ατλαντίδα. Και το νησάκι αυτό υποστηρίζεται ότι εξαφανίστηκε από μια μεγάλη έκρηξη που προκάλεσε φοβερούς σεισμούς και καπνούς. Κατά τον Πλάτωνα οι καπνοί εκτοξεύονταν στον ουρανό, 40 χιλιόμετρα ψηλά. Αν ήταν πράγματι έτσι, τότε σίγουρα φαινόταν από τις ακτές της Ανατολικής και Κεντρικής Μεσογείου. Οι άνθρωποι παρακολουθούσαν ορατοί τα καμώματα της φύσης, θαρρώντας ότι έβλεπαν τον ίδιο τον Άτλαντα να κρατά τον ουρανό στους ώμους του.

Όμως ο Αιγύπτιος ιερέας μίλησε για ένα νησί μεγάλο όσο η Λιβύη και η Ασία μαζί, που βρισκόταν έξω από τις Ηράκλειες Πύλες και όλα αυτά συνέβησαν 9.000 χρόνια πριν από το ταξίδι του Πλάτωνα στην Αίγυπτο. Οι άνθρωποι, όμως, δεν είχαν ανακαλύψει ολόκληρο τον κόσμο, παρά μόνο λίγα χιλιόμετρα γύρω από τα παράλια της Μικράς Ασίας. Ίσως ακόμη και οι Ηράκλειες Πύλες να μην βρισκόταν στα στενά του Γιβραλτάρ, αλλά να ήταν απλώς ένα στενό πέρασμα στο Αιγαίο, προς τον «έξω κόσμο». Πράγματι είχαν σχηματιστεί στενά περάσματα γης γύρω από τη Θήρα, ύστερα από τις απανωτές εκρήξεις του ηφαιστείου. Επίσης δεν έχει διευκρινιστεί αν ο Πλάτωνας

Επίσης δεν έχει διευκρινιστεί αν ο Πλάτωνας

έγραφε ότι το νησί ήταν «μείζον» = μεγαλύτερο από την Ασία και τη Λιβύη ή «μέσον» = ανάμεσα στη Λιβύη και τη Ασία. Αν η πραγματική λέξη είναι «Μέσον» τότε η Ατλαντίδα ήταν κάπου ανάμεσα στην Ασία και τη Λιβύη, άρα οδηγούμαστε και πάλι στη Θήρα.

Τέλος, όσον αφορά τη χρονική διαφορά ανάμεσα στον Πλάτωνα (9.000 χρόνια πριν) και τη μεγάλη Μινωική έκρηξη (1600-1500π.Χ.), αξίζει να σημειώσουμε ότι στην αρχαία Αίγυπτο επικρατούσε διαφορετικό ημερολογιακό σύστημα από εκείνο των Ελλήνων, καθώς οι Αιγύπτιοι πρόσθεταν ένα επιπλέον μηδενικό. Σύμφωνα λοιπόν με τους αστρολογικούς υπολογισμούς του Πλάτωνα, η καταστροφή της Ατλαντίδας είχε συμβεί μόλις 900 χρόνια πριν. Ο Πλάτωνας έζησε το 300π.Χ., και αν όλα αυτά συνέβησαν 900 χρόνια νωρίτερα, τότε οι ιστορικές αναδρομές καταλήγουν ούτε λίγο ούτε πολύ στα χρόνια της μεγάλης έκρηξης του ηφαιστείου της Θήρας. Ακόμη, σύμφωνα με τον Έλληνα ηφαιστειολόγο Δ. Γαλανόπουλο, λίγο πριν από τη μεγάλη έκρηξη, η Θήρα είχε κυκλικές ζώνες γης που ενώνονταν μεταξύ τους με στενές διώρυγες. Εξ άλλου, το γεγονός ότι δεν βρέθηκε κανένα ζωντανό αποτύπωμα στις ανασκαφές του Ακρωτηρίου, μαρτυρά ότι οι κάτοικοι της Θήρας είχαν φροντίσει έγκαιρα να τραπούν σε φυγή, προς αναζήτηση νέας πατρίδας. Το μυστήριο της χαμένης Ατλαντίδας είναι απλώς ένας μύθος, με αμέτρητα αναπάντητα ερωτήματα. Πιθανότατα να μην υπήρξε ποτέ αυτή η χώρα. Παρόλα αυτά, η θεωρία για την ηφαιστειακή καταστροφή της Σαντορίνης εξακολουθεί να βασιζεται σε πραγματικές πηγές που θυμίζουν τον «Πλατωνικό Λόγο».

Η σχέση της με την Κρήτη και τη Σαντορίνη

- Ο μύθος της συνδέεται συχνά με την Σαντορίνη καθώς η καταστροφή του ενός νησιού από το ηφαίστειο και η μυστηριώδης εξαφάνιση του άλλου, μετά από έναν μεγάλο σεισμό και πλημμύρα, έχουν απασχολήσει πολλές γενιές μελετητών. Ανασκαφές στην περιοχή Ακρωτήρι της Σαντορίνης έχουν κάνει πολλούς να πιστέψουν ότι η Ατλαντίδα δεν ήταν άλλη από την Σαντορίνη. Κάποιοι άλλοι την ταυτίζουν με την Κρήτη και τον Μινωικό της πολιτισμό, υποστηρίζοντας ότι ενδεχομένως αυτή να ήταν «το μεγαλύτερο νησί», «η Βασιλική Πόλη», ενώ η Σαντορίνη με την οποία η Κρήτη είχε δεσμούς, η «Μητρόπολη» ή το «μικρότερο νησί». Η θεωρία αυτή στηρίζεται οπωσδήποτε και σε ομοιότητες που υπήρχαν ανάμεσα στην Κρήτη και το μυθικό νησί. Στα χρώματα της Ατλαντίδας που σύμφωνα με τον Πλάτωνα ήταν το μαύρο, το κόκκινο και το λευκό, και που αποτελούν χαρακτηριστικά χρώματα και της αρχιτεκτονικής του Μινωικού πολιτισμού, αλλά και στη λατρεία του Ταύρου στην οποία επιδίδονταν και οι Άτλαντες.

Ο μύθος της καταστροφής της Ατλαντίδας

- 1η εκδοχή

Η εξελιγμένη τεχνολογία των Ατλάντιων καθώς και η αλαζονική τους στάση προκάλεσε το μένος των θεών, οι οποίοι προκάλεσαν την καταστροφή του νησιού, καταποντίζοντάς το στα βάθη της θάλασσας. Σύμφωνα με τη διήγηση του Σόλωνα η καταγωγή της Ατλαντίδος ήταν πολύ αρχαία και αναγόταν στην εποχή που οι θεοί μοίρασαν τη γη μεταξύ τους. Η ανθρώπινη φύση υπερίσχυσε, όπως αναφέρει ο Πλάτωνας, και οι

και οι

Ατλάντειοι άρχισαν να εμφανίζονται κατώτερα χαρακτηριστικά: η φιλοδοξία, η απληστία και η κακία αυξήθηκαν τόσο μεταξύ των πολιτών όσο και μεταξύ των κυβερνητών τους. Βλέποντας ότι μια άξια φυλή είχε πια ξεπέσει, ο Δίας κάλεσε τους θεούς για να αποφασίσουν ποια τιμωρία θα επέβαλαν στους Ατλάντειους. Και στο σημείο αυτό σταματάει ξαφνικά η αφήγηση του Πλάτωνα.

Ο Πλάτων εξιστορεί τον καταποντισμό της Ατλαντίδος : << Υστερώ δε χρόνων σεισμών αξιαισίων και κατακλυσμών μιας ημέρας και νυχτός χαλεπής επελθούσης τότε μάχιμον παρ υμίν εδε κατα γης , Ατλαντίς νήσος ωσαύτως κατά της θαλαττης δυσσ ηφανισθη >>

- 2η εκδοχή

Άρκετοί ισχυρίζονται πως η Ατλαντίδα έπεσε θύμα του εξελιγμένου πολιτισμού της. Μία από τις κολοσσιαίες μορφές ενέργειας (ακόμα και ατομικής) που είχαν τιθασέψει οι Άτλαντες είτε από λάθος είτε στην πολεμική τους αναμέτρηση με τους Έλληνες, ξέφυγε από τα όρια ελέγχου προκαλώντας σαρωτική καταστροφή μέσα σ' ένα μερόνυχτο.

Επιστημονικές εκδοχές της καταστροφής

- 1η εκδοχή

Η αιτία του κακού ήρθε από τον ουρανό, με τη μορφή γιγαντιαίου μετεωρίτη που έπεσε στη γη προκαλώντας μετατόπιση του άξονά της, τεράστιας έκτασης σεισμούς και κατακλυσμούς, καταβυθίσεις τμημάτων ξηράς και αναδύσεις άλλων.

- 2η εκδοχή

Σύμφωνα με τις έρευνες που θέλουν την Ατλαντίδα να βρίσκεται στην Κνωσό υπάρχουν και οι αντίστοιχες θεωρίες για την καταστροφή της:

Πριν από 3.500 χρόνια άρχισε να αναπτύσσεται ένας πραγματικά εκπληκτικός πολιτισμός στην Ανατολική Μεσόγειο. Οι αρχαίοι Μινώιτες έχτιζαν πολυτελή παλάτια, κατασκεύαζαν πλακόστρωτους δρόμους και υπονόμους ενώ την ίδια στιγμή οι περισσότεροι Ευρωπαίοι ζούσαν υπό πρωτόγονες συνθήκες. Γύρω στο 1500π.Χ. οι άνθρωποι εκείνου του πολιτισμού εξαφανίστηκαν αιφνιδίως.

Σήμερα το μυστήριο της εξαφάνισης τους ίσως να έχει τελικά λυθεί. Μια ομάδα επιστημόνων αποκάλυψε νέες ενδείξεις οι οποίες υποστηρίζουν την δημιουργία ενός τεράστιου τσουνάμι στην περιοχή της Κρήτης την ίδια εποχή της εξαφάνισης του Μινωικού πολιτισμού. «Η γεωμορφολογία της περιοχής μαρτυρά την εμφάνιση ενός τέτοιου φαινομένου», σχολιάζει ο καθηγητής Hendrik Bruijn από το πανεπιστήμιο Ben-Gurion στο Ισραήλ. «Τα δομικά υλικά από την Μινωική εποχή, τα αγγεία και τα δοχεία όπως και υπολείμματα φαγητού, αναμίχθηκαν με βότσαλα, κοχύλια και μικροσκοπική θαλάσσια πανίδα». «Τα προηγούμενα μπορεί να είναι αποτέλεσμα ενός μηχανισμού που έλαβε χώρα στα θαλάσσια στρώματα, ένα πολύ ισχυρό τσουνάμι, το οποίο παρέσυρε όλα τα υλικά της ξηράς με μια καταστροφική ορμή». Οι αποθέσεις βρίσκονται έως και επτά μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας. «Οι ακτές της Κρήτης επλήγησαν από ένα σφοδρό φυσικό φαινόμενο, το οποίο δεν ήταν μια απλή καταιγίδα».

Ηφαιστειογενής έκρηξη

Ο καθηγητής Συνολάκης, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι το κύμα το οποίο προκάλεσε την καταστροφή του Μινωικού πολιτισμού ήταν παρόμοιου μεγέθους με εκείνο το οποίο προκάλεσε την καταστροφή στις ακτές της Ταϊλάνδης και της Σρι Λάνκα το 2004. Μετά από μερικές δεκαετίες μελέτης του Μινωικού πολιτισμού, ο MacGillivray είναι σε θέση να μιλήσει για το μέγεθος της καταστροφής που προκλήθηκε. Όμως τι ήταν αυτό που προκάλεσε το τσουνάμι; Οι επιστήμονες έχουν πραγματοποιήσει μετρήσεις ραδιοχρονολόγησης, οι οποίες αποδεικνύουν ότι ένα τσουνάμι θα μπορούσε να έχει πλήξει τις ακτές της Κρήτης την ίδια ακριβώς χρονική περίοδο της έκρηξης του ηφαιστείου της Σαντορίνης, που βρίσκεται 70 χλμ βόρεια της Κρήτης. Πρόσφατες επιστημονικές μελέτες αποδεικνύουν ότι η έκρηξη της Σαντορίνης ήταν έως και 10 φορές ισχυρότερη από την ηφαιστειακή έκρηξη, του 1883, στην Κρακατόα στον Νότιο Ειρηνικό.

Το Κρακατόα εξαπέλυσε βράχους και στάχτη σε ύψος 35 χιλιομέτρων και η έκρηξη ακούστηκε σε απόσταση 4.500 χιλιομέτρων. Ο Κώστας Συνολάκης πιστεύει ότι η πτώση του τεράστιου ηφαιστειακού κώνου στην θάλασσα κατά τη διάρκεια της έκρηξης ήταν ο μηχανισμός ο οποίος οδήγησε στην δημιουργία ενός κύματος ικανού να καταστρέψει τις Μινωικές παράκτιες πόλεις. Δεν είναι ακόμα ξεκάθαρο εάν η επίδραση από το τσουνάμι κατάφερε να φτάσει έως και την Κνωσό, όμως τα ατμοσφαιρικά κατακρημνίσματα θα μπορούσαν να είχαν προκαλέσει και άλλες καταστροφές. Μετά από την ισοπέδωση των λιμανιών, του εμπορίου και του στόλου τους οι Μινωίτες δεν θα κατάφερναν ποτέ να είναι
όπως
πριν.

Στο ουσιαστικό ερώτημα για το αν υπήρξε η Ατλαντίδα, η απάντηση πρέπει να είναι θετική. Και η απάντηση αυτή στηρίζεται στα εξής δεδομένα:

- 1) Καταποντίσεις έχουν γίνει πολλές φορές στη μακραίωνη ιστορία της Γης.
- 2) Υπάρχουν και σήμερα ακόμη σεισμικές και ηφαιστειογενείς ζώνες και προς τις δύο πλευρές του Ατλαντικού, όπου υπολογίζεται ότι υπήρχε η Ατλαντίδα (Αφρική - Ιβηρική, από τη μια και Κεντρική Αμερική, από την άλλη, αλλά και βορειότερα η Ισλανδία).
- 3) Πολλές έρευνες στο βυθό του Ατλαντικού προς την Αφρική έδωσαν στοιχεία που πιστοποιούν μια καταβύθιση.

- 4) Κατά την τελευταία παγετωνική περίοδο, που αρχίζει πριν από 80.000 χρόνια και τελειώνει γύρω στο 10000 π.χ., τα νερά των θαλασσών είχαν κατεβεί 150-200 μ. κάτω από τη σημερινή στάθμη. Το γεγονός αυτό είναι γενικά αποδεκτό από όλους τους γεωλόγους. Έτσι είναι φυσικό να υποθέσουμε ότι και στον Ατλαντικό Ωκεανό ένα μέρος του βυθού που φτάνει στα 200 μ. θα είχε μεταβληθεί σε ξηρά. Και η ξηρά αυτή θα είχε μεγάλη έκταση.

- 5) Η τήξη των πάγων είναι ένα συνταρακτικό γεγονός. Αρχισε με την απότομη άνοδο της θερμοκρασίας της Γης, που ήρθε ως συνέπεια της ξαφνικής έκρηξης χιλιάδων ηφαιστειών, που άρχιζαν από το χώρο του Ατλαντικού και συγκεκριμένα το χώρο, όπου τοποθετούν την Ατλαντίδα, διαπερνούσαν όλη τη Μεσόγειο και τη Μ. Ανατολή και έφταναν ως την Ανατολική Ασία. Ενώ με τη δημιουργία των παγετώνων τα νερά στο Β. Πόλο και τη γύρω περιοχή μεταβάλλονταν σε πάγο και υψώνονταν πάνω από την επιφάνεια του νερού, ενώ στο χώρο προσέρρεαν νέα νερά από τους ωκεανούς για να παγώσουν κι αυτά, τώρα συνέβη το αντίθετο. Οι τεράστιοι όγκοι πάγων, που έφταναν σε εκατοντάδες μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας άρχιζαν να λιώνουν και τα νερά να κάνουν την αντίστροφη κίνηση: επιστρέφουν στους παλιούς του χώρους. Τότε πρέπει να καταποντίστηκε και η Ατλαντίδα, η νήσος που βρισκόταν στην είσοδο των Ηράκλειων Στηλών. Όπως τα φαινόμενα, που οδήγησαν στην εποχή των παγετώνων, έτσι και τα φαινόμενα που οδήγησαν στην τήξη των παγετώνων συνδέονται με τρομακτικές γεωλογικές αναστατώσεις

- 6) Ως ενδείξεις για την ύπαρξη της Ατλαντίδας θεωρούνται: α) η ύπαρξη όμοιων μαλακίων στις αφρικανικές ακτές, τη Μεσόγειο και την Κεντρική Αμερική, πράγμα που δεν εξηγείται με τις όμοιες κλιματολογικές συνθήκες β) το γεγονός ότι τα χέλια φεύγουν από τα ποτάμια και των δύο πλευρών του Ατλαντικού και φτάνουν, διανύοντας τεράστιες αποστάσεις, στη φυκώδη θάλασσα των Σαργασσών για να γεννήσουν. Το γεγονός αυτό ερμηνεύεται ως ένδειξη πως κάποτε σε εκείνα τα μέρη υπήρχαν έλη και αβαθή νερά, που προσφέρονταν για την αναπαραγωγή και από τότε τα χέλια συνεχίζουν τον ίδιο δρόμο γ) το ότι οι κοίτες των ποταμών συνεχίζονται και στους πυθμένες του

Ατλαντικού Ωκεανού δ) ότι βρέθηκαν στο βυθό του Ατλαντικού πετρώματα που πρέπει να έχουν διαμορφωθεί σε ξηρά ε) τα ζώα των Κανάριων νήσων και των Αζόρων δεν είναι νησιώτικου τύπου αλλά χερσαία και στ) κάποιες ομοιότητες στον πολιτισμό που αναπτύχθηκε στις δύο άκρες του Ατλαντικού, που δηλώνει μεταξύ τους επικοινωνία.

Άλλη πηγή

Χιλιάδες χρόνια πριν, λένε οι μύθοι, υπήρξε μια πολιτεία με μοναδική φυσική ομορφιά. Ένας επίγειος παράδεισος. Μια ήπειρος ευλογημένη από τους ίδιους τους θεούς. Ένα μέρος, στο οποίο εικάζεται πως ζούσαν σπάνια είδη από πτηνά και ζώα που κυκλοφορούσαν ελεύθερα ανάμεσα στους ανθρώπους, απολαμβάνοντας τη μοναδική βλάστηση της περιοχής. Το γεμάτο από χρυσό και άλλα πολύτιμα μέταλλα υπέδαφος της πόλης συνιστούσε εγγύηση ευμάρειας και ευημερίας, ενώ η ανώτερη τεχνολογική γνώση των κατοίκων της αποτέλεσε τη βάση για τη δημιουργία ενός πολιτισμού πέρα από κάθε φαντασία που όμοιος του λέγεται πως δε θα γινόταν να 'χει υπάρξει πριν απ' τον εικοστό αιώνα. Μάλιστα, πολλοί έφτασαν στο σημείο να υποστηρίξουν ότι αυτό εν πολλοίς οφείλονταν στο γεγονός πως οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί είχαν μέσα τους έντονο το θεϊκό στοιχείο.

Τα πάντα ήταν κι έμοιαζαν ιδανικά, μέχρι την ημέρα που η υπέρμετρη χλιδή έφερε στην επιφάνεια τις κακές επιταγές της ανθρώπινης φύσης, ήτοι την ανεξέλεγκτη φιλοδοξία για δύναμη και εξουσία. «Το θεϊκό κομμάτι τους άρχισε να γίνεται αδύναμο καθώς αναμειγνυόταν με τη θνητή πλευρά του εαυτού τους», γράφει ο Πλάτωνας, εξηγώντας με τον πλέον απλουστευμένο τρόπο τους λόγους που οι θεοί εξοργίστηκαν και αποφάσισαν να τιμωρήσουν τα ίδια αυτά όντα που μέχρι εκείνο το σημείο έχαιραν της απόλυτης ευνοιάς τους. Και η τιμωρία ήταν σκληρή. Μέσα σε μια μέρα, ο ωκεανός άνοιξε και «κατάπιε» με μανία το ονειρικό αυτό νησί βυθίζοντάς το στα πιο άγνωστα και απόκρυφα θαλάσσια σημεία του, δίχως ν' αφήσει πίσω του το παραμικρό ίχνος για την ύπαρξή του. Ο αφανισμός του σήμανε το τέλος ενός πολιτισμού και την απαρχή ενός μύθου (;) που με το πέρασμα των χρόνων έμελλε να λάβει θρυλικές διαστάσεις. Κάτι αναμενόμενο δηλαδή απ' τη στιγμή που μιλάμε για το θρύλο της Ατλαντίδας...

Σκοτεινά νερά

Κάθε συζήτηση γύρω από την Ατλαντίδα ασυναίσθητα ανασύρει στην επιφάνεια το ίδιο καιρίο ερώτημα που ταλαιπωρεί εδώ και παραπάνω από δέκα χιλιετίες τους συγγραφείς, τους αρχαιολόγους, τους επιστήμονες και τους φιλόσοφους: υπήρξε; Και όχι μόνο αυτό: πώς μπορεί να τεκμηριωθεί ή αντίστοιχα να διαψευστεί η πιθανότητα ύπαρξής της; Απάντηση στους προβληματισμούς μας δυστυχώς όσο και να το ψάξουμε δεν πρόκειται να λάβουμε, ωστόσο το μόνο σίγουρο είναι πως το όνομα της Ατλαντίδας στα αρχαία ελληνικά κείμενα δεν αναφέρεται συχνά. Ή μάλλον για να είμαστε πιο ακριβείς, δεν αναφέρεται σχεδόν καθόλου. Την εξαίρεση στον κανόνα αποτέλεσε ένας άνθρωπος που αν το όνομά του από μόνο του δεν αρκούσε για να κινήσει υποψίες, τότε ίσως άπαντες να αισθάνονταν πιο άνετα μέσα στο αχανές τοπίο της άγνοιάς τους γύρω από το ζήτημα. Ο λόγος φυσικά για έναν από τους μεγαλύτερους φιλόσοφους στην ιστορία της υφηλίου, τον Πλάτωνα, ο οποίος πρώτος άναψε το σπέρτο του ενδιαφέροντος για την Ατλαντίδα μέσα από τις αναφορές του σε αυτήν. Στο έργο του «Πολιτεία», λοιπόν, ο Πλάτωνας (428-

348 π.Χ.) κάνει λόγο για ένα μέρος όπου η διακυβέρνηση των φιλοσόφων γινόταν με έναν ιδανικό τρόπο, αντίστοιχο με αυτόν που είχε οραματιστεί στο μυαλό του ο ίδιος ο φιλόσοφος. Πολλοί θεώρησαν τότε ότι ο τόπος αυτός ουσιαστικά ενσάρκωνε την ποιότητα ζωής της δημοκρατικής Αθήνας, με τη διαφορά όμως πως προϋπήρξε της περιόδου του Πλάτωνα κατά 9.000 χρόνια περίπου. Το μέρος αυτό ήταν η Ατλαντίδα, μια ήπειρος με τοποθεσία πέρα από τον Πορθμό του Γιβραλτάρ που η έκτασή της γεωγραφικά ήταν μεγαλύτερη απ' αυτήν της Μικράς Ασίας και της Βορείου Αφρικής μαζί και η οποία είχε θεϊκή προέλευση. Ο θρύλος έχει ως εξής: όταν οι Ολύμπιοι θεοί έκαναν τη μοιρασιά της Γης, ο Ποσειδώνας επέλεξε την ήπειρο της Ατλαντίδας, το μέρος δηλαδή όπου μαζί με την Κλειτώ έφεραν στον κόσμο πέντε γιους. Ο πρώτος μάλιστα εξ αυτών ήταν ο Άτλας, απ' το όνομα του οποίου προήλθε το όνομα τόσο της ηπείρου, όσο και του ωκεανού που υποτίθεται πως την περιστοίχιζε (βλ. Ατλαντικός Ωκεανός).

Η πόλη αυτή, λοιπόν, αποτελούνταν από ομόκεντρους κύκλους γης και νερού που εναλλάσσονταν μεταξύ τους και πέρα από τη σπάνια φυσική ομορφιά της είχε να επιδείξει μνημεία που για την εποχή τους κρίνονταν κρίνονταν τουλάχιστον ως ανεπανάληπτα. Από αυτά, τα πλέον αξιομνημόνευτα δεν ήταν άλλα από το μέγιστης μεγαλοπρέπειας βασιλικό παλάτι και το ναό του Ποσειδώνα, που στο εσωτερικό του φιλοξενούσε ένα άγαλμα του θεού πάνω σε χρυσό άρμα. Ο ναός μάλιστα λειτουργούσε ως πνευματικό κέντρο της πολιτείας, αφού κάθε 5-6 χρόνια συγκεντρώνονταν εκεί οι δέκα βασιλείς της ηπείρου (ο μεγάλος μονάρχης και οι εννιά αδερφοί του), προκειμένου να πραγματοποιήσουν μια τελετή θυσίας ενός ταύρου προς τιμήν του Ποσειδώνα. «Οι καρδιές των ανθρώπων ήταν ευγενικές και αγνές», σημειώνει ο Πλάτωνας για τους άρχοντες εκείνης της ηπείρου που φημίζονταν για την αφθονία του πλούτου τους και τον υψηλής ποιότητας τρόπο ζωής τους.

Τι συνέβη, λοιπόν, και η τόσο ιδανική χώρα της Ατλαντίδας εξαφανίστηκε από προσώπου γης; Όπως σημειώνει ξανά ο Έλληνας φιλόσοφος, η ανάγκη των ανθρώπων για επέκταση και για κατακτήσεις επισκίασε τις αρετές τους, ανασύροντας απ' τα βάθη της ψυχής τους μια ακατάσχετη τάση για εξουσία, που στόχο της είχε την κατάκτηση όλου του γνωστού τότε κόσμου. «Η ανθρώπινη φύση τους άρχισε να επισκιάζει τη θεϊκή τους υπόσταση», σημειώνει ο Πλάτωνας υπερθεματίζοντας έτσι τα αίτια για τα οποία ο Δίας αποφάσισε να συγκεντρώσει όλους τους θεούς και ν' απαιτήσει τον αφανισμό της Ατλαντίδας. «Συνεχόμενοι σεισμοί και πλημμύρες άρχισαν να λαμβάνουν χώρα», γράφει ο μέγας φιλόσοφος, «μέχρι που μια μέρα η θάλασσα εξαφάνισε το νησί της Ατλαντίδας». Αυτή είναι και η τελευταία καταγεγραμμένη μαρτυρία που έχουμε αναφορικά με την υπόθεση του χαμένου παραδείσου.

Διαβουλεύσεις και διαφωνίες

Όσο εντυπωσιακά και αν φαντάζουν τα προαναφερθέντα στοιχεία, αναπόφευκτα μας επιστρέφουν στο αρχικό δισυπόστατο ερώτημα: υπήρξε η Ατλαντίδα ή όχι; Η μέγιστη αυτή απορία δε συνιστά αποκώχημα της εποχής μας αλλά έχει τις ρίζες της στα αρχαία χρόνια, στην εποχή δηλαδή του Πλάτωνα και του μαθητή του, Αριστοτέλη, καθώς οι οπαδοί του μεν πρώτου (εξακολουθούν να) θεωρούν πως η τέλεια αυτή πολιτεία έχει ιστορική βάση, την ίδια ώρα που οι ακόλουθοι του δεύτερου πρεσβεύουν το δόγμα πως η Ατλαντίδα είναι ένας μύθος και μόνο.

Το σίγουρο είναι πως κατά καιρούς είδαν το φως της δημοσιότητας διάφορες ιστορίες με ανθρώπους που επιδίωξαν είτε ν' ανακαλύψουν τη χαμένη ήπειρο είτε ν' αναζητήσουν μέσα από θεωρίες και εικασίες την πιθανή τοποθεσία της. Άλλοι λένε ότι η βυθισμένη Ατλαντίδα βρίσκεται στη θάλασσα του Ατλαντικού ωκεανού. Άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι τοποθετείται στο όρος Άτλαντα της νοτίου Αφρικής. Πολλοί επίσης θέλουν να πιστεύουν ότι βρίσκεται θαμμένη κάπου ανάμεσα στην Κύπρο και τη Συρία, ενώ αρκετοί τέλος ήταν αυτοί που πριν από αιώνες, με αφορμή την ανακάλυψη της Αμερικής, είχαν οδηγηθεί στο πόρισμα πως ο Νέος Κόσμος αποτελούσε τη χαμένη Ατλαντίδα (σ.σ. περιττό να σημειώσουμε βέβαια εδώ πως το τελευταίο σενάριο στέκει λιγότερο και απ' την ύπαρξη της ίδιας της Ατλαντίδας).

Στον αντίποδα, υπάρχουν οι αμφισβητίες. Όπως για παράδειγμα ο Γάλλος επιστήμονας του 19^{ου} αιώνα, Ανρί Μαρτέν, που με περισή δόση σιγουριάς διατύπωσε τη θεωρία ότι κρίνοντας απ' τη γεωγραφία της Ευρώπης, της Αφρικής και της Ασίας θα ήταν τουλάχιστον αδιανόητο να έχει υπάρξει και να έχει εξαφανιστεί μια ήπειρος με το μέγεθος της Ατλαντίδας, για τον απλούστατο λόγο πως μια τέτοια «απώλεια» λογικά θα είχε αφήσει έντονα τα σημάδια της στις υπόλοιπες εκτάσεις γης. Κάτι δηλαδή που δεν ισχύει, σύμφωνα με τις μελέτες του Γάλλου.

Ο μυστηριώδης κύριος Κέις

Τον αποκαλούσαν «κοιμώμενο προφήτη», διότι ευρισκόμενος σε κατάσταση νάρκης μπορούσε να βιώσει οράματα ή ακόμα και να προβλέψει το μέλλον. Το όνομά του; Έντγκαρ Κέις και έζησε στο διάστημα 1877-1945. Το αντικείμενο με το οποίο άρχισε να πρωτοδοκιμάζει τη σπάνια ικανότητά του της ενόρασης ήταν η μετεμψύχωση και η αναδρομή σε καταστάσεις που μπορεί να βίωσε κάποιος στην προηγούμενη ζωή του. Σε μια τέτοια κατάσταση, λοιπόν, ο Έντγκαρ Κέις έφερε στο φως την υπόθεση της Ατλαντίδας. Σύμφωνα με τις μαρτυρίες του η Ατλαντίδα ήταν μια ήπειρος που τοποθετούνταν στον Ατλαντικό ωκεανό και την οποία «κυβερνούσε με μεγαλοπρέπεια μια οντότητα», ενώ στα εδάφη της κατοικούσαν πνεύματα που μπορούσαν ακόμα και να παράγουν ηλεκτρισμό ή να κατασκευάσουν αεροσκάφη, παρουσιάζοντας έτσι δείγματα μιας τεχνολογίας που μόνο στην εποχή μας θα μπορούσε να συναντήσει κάποιος. Κατά τον Κέις μάλιστα, αυτοί που κατοίκησαν πρώτοι την Ατλαντίδα δεν ήταν άνθρωποι αλλά πνεύματα που με το πέρασμα των χρόνων άρχισαν να λαμβάνουν ανθρώπινη μορφή σηματοδοτώντας με αυτόν τον τρόπο την αρχή του τέλους τους.

Με βάση τις μαρτυρίες, εξάλλου, του «προφήτη» από ένα σημείο και μετά η ενάρετη συμπεριφορά των ανθρώπων άρχισε να αλλάζει προωθώντας φαινόμενα σκλαβιάς και δουλείας και οδηγώντας έτσι με μαθηματική ακρίβεια την ιδανική κοινωνία της Ατλαντίδας σε κατάρρευση. Κατά τον ίδιο πάντοτε, υφίσταται έντονο το ενδεχόμενο ο αφανισμός της ηπείρου να μην προήλθε από κάποιο φυσικό φαινόμενο, αλλά από την ίδια την τεχνολογία των ανθρώπων που πιθανότατα επειδή είχε φτάσει σε ανεξέλεγκτα όρια προκάλεσε την ολοκληρωτική καταστροφή του νησιού.

Αυτό που αξίζει να τονιστεί περισσότερο απ' όλα, όμως, είναι η πρόβλεψη που είχε κάνει σε κατάσταση ύπνου ο ίδιος ο Κέις, όταν εν έτει 1936 προφήτεψε πως κάπου ανάμεσα στο 1967-1968 το δυτικό τμήμα της Ατλαντίδας θα εμφανιστεί ξανά στο Μπίμινι της

Καραϊβικής. Και μολονότι οι βράχοι ηλικίας περίπου 12.000 ετών και ο (κάτι σαν) υποβρύχιος δρόμος που ανακαλύφθηκε από δύτες το 1968 στο συγκεκριμένο σημείο αποτέλεσαν στοιχεία που έδωσαν το έναυσμα σε πολύ κόσμο τότε να εικάσει πως ο «κοιμώμενος προφήτης» είχε βγει αληθινός, ωστόσο η επίσημη θέση της επιστημονικής κοινότητας «πάγωσε» το θέμα, προβάλλοντας το επιχείρημα ότι τα εν λόγω δημιουργήματα δεν είναι δυνατό να προήλθαν από ανθρώπινα χέρια. Με το χέρι στην καρδιά, όμως, ύστερα από όλα αυτά υπάρχει κάποιος που να πιστεύει πως οι κάτοικοι της Ατλαντίδας ήταν φυσιολογικοί άνθρωποι;

Παλάτια και Ναοί

Στο κέντρο του νησιού, στην αρχαία μητρόπολη, εκεί όπου ήταν η κατοικία του Ποσειδώνα, έχτισαν οι κατοπινοί Βασιλείς καινούρια παλάτια. Καθώς καδένας από αυτούς πρόσθετε και κάτι στα έργα του προκάτοχου του, τα κτίσματα με τα χρόνια έγιναν αξιοθαύμαστα για το μεγαλείο και την ομορφιά τους. Στη συνέχεια ο Πλάτων, με το στόμα του Κριτία, περιγράφει με λεπτομέρειες τα μεγάλα τεχνικά έργα που έκαναν οι κάτοικοι της Ατλαντίδος, ώστε να μπορούν τα πλοία από τη θάλασσα να φθάνουν μέχρι το εσωτερικό του νησιού.

Στο κεντρικό τμήμα του νησιού, εκεί όπου βρισκόταν το παλάτι του εκάστοτε βασιλιά, στο σημείο όπου είχαν πλαγιάσει μαζί για πρώτη φορά ο Ποσειδώνας και η Κλειτώ, οι κάτοικοι της Ατλαντίδας έχτισαν ιερό ναό, αφιερωμένο στους θεούς. Στο ναό, που ήταν περιτριγυρισμένος από μία μάντρα κατασκευασμένη από χρυσό, απαγορευόταν αυστηρά να πλησιάσουν οι κοινοί θνητοί. Υπήρχε όμως και ναός που ανήκε αποκλειστικά στον Ποσειδώνα, για τον οποίο ο Πλάτων σημειώνει πως ήταν «βαρβαρικής τεχνοτροπίας». Αναφέρει συγκεκριμένα πως η εξωτερική όψη του ήταν ντυμένη με ασήμι, εκτός από τις γωνίες, οι οποίες ήταν ντυμένες με χρυσάφι. Στο εσωτερικό, η οροφή ήταν κατασκευασμένη από ελεφαντοκόκαλο με στολίδια από χρυσάφι και μπρούντζο, ενώ οι τοίχοι, οι κολόνες και το πάτωμα ήταν σκεπασμένα με μπρούντζο.

Μέσα στο ναό υπήρχε άγαλμα του Ποσειδώνα που τον παρίστανε να οδηγεί άρμα με έξι φτερωτά άλογα. Αυτό το άγαλμα ήταν τόσο ψηλό, ώστε το κεφάλι του άγγιζε την οροφή του ναού. Γύρω του, δεν, υπήρχαν τα αγάλματα εκατό Νηρηίδων, καθισμένων σε ισάριθμα δελφίνια. Έξω από το ναό ήταν στημένα τα αγάλματα όλων των γυναικών και των ανδρών, οι οποίοι κατάγονταν από τους πρώτους δέκα βασιλιάδες. Υπήρχαν ακόμη δύο βρύσες, μία με ζεστό και μία με κρύο νερό, τις οποίες είχε κατασκευάσει ο Ποσειδώνας για την αγαπημένη του Κλειτώ. Εκείνες οι βρύσες με τα θαυματουργά νερά τους εξυπηρετούσαν όλο το Βασίλειο, γι' αυτό το λόγο οι κάτοικοι της Ατλαντίδος είχαν κατασκευάσει δεξαμενές και λουτρά.

Στα νησιά που περικύκλωναν την ακρόπολη ήταν κατασκευασμένα γυμναστήρια για τους άντρες, καθώς και ένας μεγάλος ιππόδρομος. Γύρω από τον ιππόδρομο βρισκόνταν κατοικίες για τους φρουρούς των βασιλέων. Στη συνέχεια ο Κριτίας περιγράφει τα λιμάνια των εσωτερικών νησιών και τη διώρυγα, η οποία τα ένωνε με το κεντρικό λιμάνι. Αναφέρει χαρακτηριστικά πως η διώρυγα και το λιμάνι ήταν γεμάτα από πλοία και εμπόρους, οι οποίοι έφθαναν εκεί από όλα τα μέρη του κόσμου, ενώ ο θόρυβος από τις φωνές και τα εμπορεύματα που ξεφόρτωναν ήταν μεγάλος.

Στίχοι:

Ξένος σε ξένη πολιτεία
Μόνος κάπου σε μια γωνία
Φόβος μόνος δίχως ελπίδα
Κάποια χαμένη Ατλαντίδα

Ήττα σε χώρα ηττημένων
Νίκη στη χώρα των χαμένων
Υπάρχεις μέσα στα όνειρά μου

Ανάγκη σε φέρνει πιο κοντά μου

Πονάω που είμαι εδώ
Βουλιάζω που μόνος μου ζω
Κάποια χαμένη Ατλαντίδα
Σαν όραμα είδα

Διαφορές ομοιότητες μύθου - επιστήμης

Τα τελευταία ευρήματα

- Η αναζήτηση της Χαμένης Ατλαντίδας δεν σταματά ποτέ, γι' αυτό και ερευνητές και αρχαιολόγοι σε όλον τον κόσμο διεξάγουν συχνά έρευνες με την ελπίδα ότι ο μύθος θα αποδειχθεί πραγματικότητα, αποδεικνύοντας ότι τίποτα δεν είναι τυχαίο όταν πρόκειται για την ανθρώπινη φαντασία.
- Το 2004 ένας Αμερικανός χρησιμοποίησε σόναρ για να εντοπίσει συντρίμια ενός ανθρώπινου πολιτισμού, ανάμεσα στη θαλάσσια περιοχή της Κύπρου και της Συρίας, ενώ το 2007 σουηδοί ερευνητές υποστήριξαν ότι υπάρχουν ενδείξεις που τοποθετούν τη Χαμένη Ατλαντίδα στο Dogger Bank της Βόρειας Θάλασσας.
- Μία άλλη ομάδα υποβρύχιων αρχαιολόγων υποστήριξε το 2011 ότι φωτογραφίες που πάρθηκαν κάτω από τη θάλασσα της Καραϊβικής, αποκαλύπτουν συντρίμια από πυραμίδες που προηγούνται χρονολογικά αυτών της Αιγύπτου.
- Τα πιο πρόσφατα ευρήματα που σχετίζονται με την ύπαρξη της βυθισμένης ηπείρου, έχουν έρθει στο φως από μια ομάδα βραζιλιάνων και ιαπώνων επιστημόνων που ανακάλυψαν στον Νότιο Ατλαντικό Ωκεανό τεράστιους πετρώδεις σχηματισμούς.
- Και η αναζήτησή της συνεχίζεται...

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ολοκληρώνοντας την εργασία μας για την Χαμένη Ατλαντίδα στην οποία παρουσιάσαμε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο τις πληροφορίες οι οποίες βασίζονται στην μυθολογία και τη γλωσσολογία έχουν αυξήσει τη βιβλιογραφία σχετικά με την Ατλαντίδα χωρίς να προσφέρουν την παραμικρή βοήθεια στη λύση του γρίφου της εξαφάνισης της Ατλαντίδας. Ο Πλάτων σε καμία περίπτωση δεν είναι ιστορικός, αλλά ένας φιλόσοφος που με τους παιδαγωγικούς του μύθους επιθυμεί να παρουσιάσει με ζωηρές εικόνες τις ιδέες του και τις θεωρίες του. Ως εκ τούτου, το να αναζητεί κάποιος σήμερα την Ατλαντίδα αποτελεί ματαιοπονία, ενώ παράλληλα δείχνει παρερμηνεία και παρανόηση των κειμένων του Πλάτωνα και των νοημάτων που ήθελε να εκφράσει μέσω αυτών.

Διαδικτυακές πηγές :

- geo.auth.gr
- e-telescope.gr
- stixoi.info/stixoi.php
- Atlaswikigr.Wikifoundry.com
- Wikipedia.org
- Echoes.gr

Θεμα 2ης Ομάδας: «Η Αρχαία Αίγυπτος και τα μυστικά των πυραμίδων»

Ομάδα 2η :ΚολιάκηςΔημήτριος-ΔήμοςΑναστάσιος-ΑχμάτιΚλέβης-ΖαντέγιαΣτίβεν-ΚολλιόςΆγγελος

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η Ερευνητική εργασία που δημιούργησαν τα παιδιά της Α λυκείου με θέμα την αρχαία Αίγυπτο έχει σκοπό την ενημέρωσή σας σχετικά με όσα συνέβησαν και συμβαίνουν ακόμα στην Αίγυπτο. Η εργασία αυτή περιλαμβάνει την ιστορία της Αιγύπτου, την γεωγραφική της θέση. Επιπλέον αναλύουμε τον τρόπο κατασκευής των πυραμίδων. Δηλαδή αναφέρουμε το ύψος των πυραμίδων το βάρος καθώς και τον τρόπο χτισίματος, όσο αναφορά την Αίγυπτο και την γεωγραφική της θέση είναι ένα κράτος που ανήκει στη βορειοανατολική Αφρική. Η πιο γνωστή πυραμίδα σε εμάς είναι η σφίγγα που κατασκευάστηκε την ίδια εποχή με τις υπόλοιπες πυραμίδες και μας μαρτυρεί την αλλαγή της νέας εποχής. Σχετικά με την κατάρα στον τάφο του

τουταγχαμών ανακαλύφθηκε το 1922μ.χ από τον βρετανό αρχαιολόγο Χάουαρντ Κάρτερ στην κοιλάδα των βασιλείων. Ήταν ο τελευταίος από τους 69 τάφους που ανακαλύφθηκαν σε εκείνο το μέρος.

Σύμφωνα με τον επικεφαλής της έρευνας ο τουταγχαμών πιθανό είναι ότι ο Τουταγχαμών ήταν ο γιος του φαραώ άκενατον σύζυγος της βασίλισσας Νεφερτίτης. Ο θάνατος του Τουταγχαμών αναζητούσε απάντηση εδώ και 33 αιώνες, και τελικά ο 19χρονος φαραώ πέθανε πιθανότατα από ελονοσία.

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΑΙΓΥΠΤΟΣ

Η Αραβική Δημοκρατία της Αιγύπτου είναι ένα κράτος κυρίως της βορειοανατολικής Αφρικής μαζί με τη χερσόνησο του Σινά που είναι γέφυρα ξηράς (ισθμός) στη νοτιοδυτική Ασία. Γι' αυτό το λόγο η Αίγυπτος είναι διηπειρωτική χώρα και θεωρείται μια μεγάλη δύναμη στη Βόρεια Αφρική, τη Μεσόγειο Θάλασσα στον Ισλαμικό κόσμο και την Ερυθρά Θάλασσα. Καλύπτει μια έκταση 1.001.450 τ.χλμ.. Η Αίγυπτος συνορεύει προς βορειοανατολικά με τη Λωρίδα της Γάζας και το Ισραήλ, δυτικά με τη Λιβύη και νότια με το Σουδάν. Βρέχεται βόρεια από τη Μεσόγειο και ανατολικά από την Ερυθρά Θάλασσα

Η Αίγυπτος είναι μια από τις πιο πολυπληθείς χώρες της Αφρικής και τις Μέση Ανατολής. Η μεγάλη πλειονότητα των 89.422.000 κατοίκων της ζει κοντά στις όχθες του ζωοδότη ποταμού Νείλου, μια έκταση περίπου 40.000 που είναι η μόνη αρδεύσιμη εύφορη γη της χώρας. Μεγάλες περιοχές της ερήμου Σαχάρας είναι αραιοκατοικημένες. Πάνω από το μισό του πληθυσμού της ζει στις αστικές περιοχές και η μεγάλη πλειονότητα του αστικού πληθυσμού ζει στις πιο πυκνοκατοικημένες πόλεις, Κάιρο (πρωτεύουσα), Αλεξάνδρεια και άλλες μεγάλες πόλεις κατά μήκος του Νείλου.

Η χώρα είναι διάσημη για τον αρχαίο πολιτισμό της και μερικών από τα πιο διάσημα μνημεία, που περιλαμβάνουν την Γκίζα και το σύμπλεγμα των πυραμίδων και τη Μεγάλη Σφίγγα. Στη νότια πόλη του Λούξορ περιλαμβάνει πολλά αρχαία τεχνουργήματα, όπως τον Ναό του Καρνάκ και την Κοιλάδα των Βασιλέων. Η Αίγυπτος πλατιά θεωρείται ως ένα σημαντικό πολιτικά και πολιτιστικά έθνος της Μέσης Ανατολής. Κατέχει, ακόμη, μια από τις πιο αναπτυσσόμενες οικονομίες στη Μέση Ανατολή, με τομείς όπως ο τουρισμός, η γεωργία, η βιομηχανία και οι υπηρεσίες, που μοιράζονται σχεδόν ίσα μερίδια του ΑΕΠ της χώρας. Συνολικά, η Αιγυπτιακή Οικονομία είναι ταχεία αναπτυσσόμενη, εν μέρει χάριν της νομοθεσίας της, που στοχεύει στην προσέλκυση επενδύσεων, σε συνδυασμό με την εσωτερική και πολιτική σταθερότητα και την εμπορική φιλελευθεροποίηση της ανθρωπότητας.

Η δυσκολία εξήγησης του τρόπου κατασκευής τους, ώθησε κάποιους να υποθέσουν ότι οι πυραμίδες είναι έργο εξωγήινων πολιτισμών που επισκέφτηκαν τον πλανήτη μας 10.000 χρόνια πριν την γέννηση του Χριστού. Οι πρώτοι ισχυρισμοί ανάγονται στο 1864 και βασίζονται στις φαινομενικά ανεξήγητες αριθμητικές σχέσεις που ανακάλυψε ο Τσαρλς Πιάτσι Σμάιθ, αστρονόμος των ανακτόρων στη Σκωτία.

Οι αποδείξεις

Το ύψος της πυραμίδας είναι 147,649 μέτρα και το μήκος κάθε πλευράς είναι 231,927 μέτρα.

1. Ο λόγος της περιμέτρου (δηλαδή $4 * 231,927 = 927,708$), προς το ύψος της πυραμίδας, μας δίνει 6,283 δηλαδή 2π , όσο και ο λόγος της ακτίνας των πόλων της Γης προς την περιφέρειά της. Ο αριθμός π ήταν άγνωστος στα χρόνια του Χέοπα.
2. Το ύψος, 147,649 μ., αν πολλαπλασιαστεί επί ένα δις, δίνει με μεγάλη προσέγγιση την απόσταση Γης-Ηλιου.
3. Το βάρος της πυραμίδας το οποίο είναι 5.273.000 τόνοι, με την προσθήκη 15 μηδενικών μας δίνει το βάρος της γης.
4. Αν πολλαπλασιάσουμε το ύψος της πυραμίδας με το δέκα και υψώσουμε το γινόμενο στην 9η δύναμη θα βρούμε την απόσταση Γης - Ηλιου.

Το σχήμα επίσης θεωρείται ότι δεν είναι τυχαίο. Σύμφωνα με έρευνες που έχουν γίνει, έχει διαπιστωθεί ότι σε αυτό το σχήμα υπάρχει μια βιοκοσμική ενέργεια η οποία ευθύνεται για παράδειγμα στην πιο γρήγορη ανάπτυξη ενός φυτού που βρίσκεται μέσα σε αυτή, εν αντίθεση με ένα άλλο ίδιο που βρίσκεται εκτός. Επίσης έχει αποδειχθεί ότι συντελεί στην αφυδάτωση των κρεάτων.

Και οι αντιρρήσεις

1. Η τιμή του π , περίπου 3,14, συναντάται συχνά. Είναι περίπου το δέκατο του πλάτους, σε εκατοστά, πολλών εφημερίδων ταμπλόνι.
2. Η απόσταση Γης-Ηλιου μεταβάλλεται μεταξύ των 147,1 και των 152,1 εκατομμυρίων χιλιομέτρων. Αυτή η διακύμανση πέντε εκατομμυρίων χιλιομέτρων "επιτρέπει" υπερβολικά μεγάλο περιθώριο σφάλματος.
3. Η εκτίμηση του βάρους είναι πολύ αμφιλεγόμενη, αν λάβουμε μάλιστα υπόψη μας ότι οι πέτρες της εξωτερικής επικάλυψης αφαιρέθηκαν στο πέρασμα των αιώνων.

Η γνωστή σε όλους μας Σφίγγα. Η πιο δυνατή απόδειξη στο ότι οι πυραμίδες χτίστηκαν το 10.500 π.Χ.

Μία από τις πιο γοητευτικές, αλλά και λιγότερο πιθανές υποθέσεις, αμφισβητεί την ίδια τη χρονολόγηση της πυραμίδας. Ένας Βέλγος ερευνητής, ο Ρομπέρ Μποβάλ, προσπάθησε ν' αναπαραστήσει στον υπολογιστή τη διάταξη των αστερών μέσα στο χρόνο και ανακάλυψε μια εκπληκτική σύμπτωση. Το έτος 10.500 π.Χ., η διάταξη των τριών πυραμίδων της Γκίζας αντιστοιχεί στη θέση που είχαν τα τρία άστρα του Ωρίωνα, του αστερισμού που οι Αιγύπτιοι ταύτιζαν με τον Όσιρι, θεό της ανάστασης. Άλλες δύο ενδείξεις αφορούν στη Σφίγγα, ο προσανατολισμός της οποίας, σύμφωνα πάντα με τους ερευνητές, ίσως καθορίστηκε έτσι ώστε να δείχνει την ανατολή του Ήλιου στο ζώδιο του

Λέοντα (ζώο που αναπαριστά η Σφίγγα). Αν αληθεύει αυτή η υπόθεση, μόνο σε μια περίοδο θα μπορούσε να συμβεί αυτό: στο 10500 π.Χ. Κι ακόμα, η Σφίγγα παρουσιάζει ίχνη διάβρωσης που οφείλονται στο νερό. Για την επίσημη αιγυπτιακή ιστορία, αιτία ήταν η άνοδος της στάθμης του νερού. Για τον Μποβάλ, οφείλονται σε χειμαρρώδεις βροχές, βροχές που σύμφωνα με την

κλιματολογική αναπαράσταση τους στο χρόνο, θα μπορούσαν να συμβούν μόνο, στο περίφημο 10500 π.Χ.

« Έχουμε να κάνουμε με ένα μυστήριο που βρίσκεται πέρα από την κοινή λογική.» Δρ. Γκοχέντ, του Πανεπιστημίου του Καϊρου.

Αυτό το μυστήριο λοιπόν, τις αινιγματικές Πυραμίδες, θα προσπαθήσουμε να ξεδιαλύνουμε ταξιδεύοντας στο παρελθόν συλλέγοντας γεγονότα, θρύλους και αποτελέσματα από έρευνες. Πότε κατασκευάστηκαν και από ποιον; Με τι υλικά και μέσα ; Και τέλος, ποιος ο λόγος κατασκευής τους;

Αρκετοί αρχαιολόγοι, ερευνητές και συγγραφείς, έχουν διατυπώσει άπειρες φορές τα παραπάνω ερωτήματα σχετικά με τις πυραμίδες της Αιγύπτου. Τα πράγματα ίσως είναι πολύ πιο πολύπλοκα απ' ό,τι αρχικά φαίνεται. Και ξεκινάω με το πρώτο ερώτημα: πότε πραγματικά κατασκευάστηκαν; Πολλοί ερευνητές πιστεύουν πως οι πυραμίδες (μαζί με την Σφίγγα) κατασκευάστηκαν γύρω στο 2.800 π.Χ. και από τις δυναστείες των Φαραώ. Είναι όμως έτσι; Μάλλον όχι, αφού πλήθος από ευρήματα και αποκαλύψεις, μας οδηγούν στο συμπέρασμα πως οι πυραμίδες είναι παλαιότερες απ' όσο νομίζουμε.

Κατ' αρχήν αξίζει να αναφερθεί ότι σε κανένα κείμενο των Αιγυπτίων, δεν αναφέρεται τίποτα για τον τρόπο κατασκευής των πυραμίδων. Οι Αιγύπτιοι-αν υποθέσουμε πως ήταν οι κατασκευαστές- δεν ήθελαν ή δεν μπορούσαν να εξηγήσουν τον τρόπο κατασκευής των πυραμίδων; Προσωπική μου γνώμη είναι πως δεν μπορούσαν να τον εξηγήσουν, αφού οι πυραμίδες προϋπήρχαν των Αιγυπτίων. Αναφέρω μερικούς ιστορικούς και ερευνητές που με βεβαιότητα μας δείχνουν τον

Ο Άραβας ιστορικός Αμπού Μπάχλι μεταφράζοντας τις επιγραφές που βρίσκονται στο εσωτερικό της μεγάλης πυραμίδας, συμπεραίνει πως αυτές κατασκευάστηκαν την εποχή που ο αστερισμός της Λύρας βρισκόταν στον αστερισμό του Καρκίνου, δηλαδή γύρω στο 73.000 π.Χ., την εποχή του θεού Ουρανού. Μέχρι στιγμής, οι θεωρίες του παραμένουν ανοιχτές.

Ο Ηρόδοτος γράφει πως οι πυραμίδες κατασκευάστηκαν πριν το 11.000 και τέλος, ο Άραβας Αλ Μασούντι γράφει πως κατασκευάστηκαν από τον Μεγάλο Σουρίντ (Σείριο) το 10.000

ΜΕΣΑ ΚΑΙ ΛΟΓΟΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ

Η μεγάλη πυραμίδα του Χέοπα - που είναι και η μεγαλύτερη από όλες- αποτελείται από 2.300.000 ογκολίθους βάρους από 3 ως 18 τόνους. Η κοπή όμως των

ογκολίθων γίνεται με σιδερένια εργαλεία ενώ οι Αιγύπτιοι και μετά το 2.800 είχαν χάλκινα οπότε δεν μπορούσαν να κόψουν τις πέτρες. Ο αρχαιολόγος Έβανς, που ανακάλυψε τα ανάκτορα της Κνωσού στην Κρήτη, είπε ότι βρήκε ευρήματα κάτω από τα ανάκτορα που βεβαιώνουν την χρήση σιδήρου από το 10.000 π.Χ. από τους Κουρήτες ή Κρήτες. Επίσης, ακόμα αίνιγμα παραμένει ο αριθμός του εργατικού δυναμικού. Ο Χέοπας βασίλευσε για 22 χρόνια και 11 μήνες ακριβώς και σύμφωνα με τους ιστορικούς έφτιαξε την πυραμίδα ώστε να «βασιλέψει εκεί μετά τον θάνατό του, στον κόσμο των νεκρών». Αν υποθέσουμε ότι οι εργάτες δούλευαν 7 ημέρες την εβδομάδα και έκοβαν 100 ογκολίθους την ημέρα (!), τότε για την κοπή των 2.300.000 τεμαχίων θα χρειάστηκαν το λιγότερο 62 χρόνια αδιάκοπης εργασίας. Δηλαδή ο Χέοπας για να προλάβει τον τάφο του, θα έπρεπε να κόβει τριπλάσιους ογκολίθους με τριπλάσιο αριθμό εργατών! Μια εξήγηση που θεωρείται ως πιθανή, είναι οι πέτρες να μην κόπηκαν αλλά να κατασκευάστηκαν επί τόπου, μέσα σε τεράστια καλούπια. Κάτι τέτοιο όμως απαιτεί γνώσεις άριστης γεωμετρίας και χημείας, κάτι που την εποχή της κατασκευής των πυραμίδων, κατείχαν μόνο οι Έλληνες.

Όσον αφορά τους λόγους κατασκευής, τα πράγματα είναι το ίδιο ανεξήγητα. Η θεωρία που επικρατούσε μέχρι στιγμής, ήταν φυσικά πως χρησιμοποιούνταν για τάφοι των Φαραώ. Και αυτή όμως αντικρούεται από κάποια ευρήματα στο χώρο των ανασκαφών στη Γκίζα, αφού δεν βρέθηκαν ούτε μούμιες ούτε επιγραφές ούτε τίποτε άλλο. Και πάλι η πυραμίδα του Χέοπα βρίσκεται στο επίκεντρο της προσοχής. Δεν χρησιμοποιεί για τάφος και έχει τα παρακάτω αριθμητικά χαρακτηριστικά : αποτελεί πρώτο μεσημβρινό και οι διαστάσεις της είναι υποπολλαπλασία της

1. Πρόκειται για γεωδαιτικό σημείο, αφού απόστασης των δύο πόλων (όχι των μαγνητικών) της γης.
2. Αποτελεί αστρονομική αναφορά της ακριβούς διάρκειας ενός αστρικού έτους, των αποστάσεων μεταξύ γης-ήλιου και γης-σελήνης.
3. Είναι μνημείο αφιερωμένο στον αριθμό $\pi=3,14$ και στον αριθμό $\varphi=1.618$, την γνωστή Χρυσή Τομή. Η ακρίβεια γενικά των μνημείων, είναι σχεδόν...βασανιστική.

Επίσης στις πυραμίδες υπάρχουν στους υποτιθέμενους νεκροθαλάμους και...αεραγωγοί (σύμφωνα με τους Αιγυπτίους αρχαιολόγους) με μια σημαντική λεπτομέρεια: φαίνεται να έχουν τέτοια κατεύθυνση ώστε να «βλέπουν» συγκεκριμένους αστερισμούς! Στο θάλαμο του βασιλέως οι αεραγωγοί είναι στραμμένοι προς τον αστερισμού του Δράκοντα και του Ωρίωνα, μήπως τότε συμβαίνει κάτι άλλο;

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Η εξερεύνηση όμως των πυραμίδων, δεν ήταν πάντα μια εύκολη δουλειά. Στην προσπάθεια αναζήτησης και διαλεύκανσης των μυστηρίων, πολλοί ήταν αυτοί που έχασαν και την ζωή τους ακόμα. Από τους 42 αρχαιολόγους που τόλμησαν να ταραξουν τον αιώνιο ύπνο του Φαραώ Χέοπα, οι 36 βρήκαν τον θάνατο. Οι επιστήμονες λένε πως οι θάνατοι αυτοί οφείλονται σε δύο λόγους:

- 1) Επειδή οι χώροι των πυραμίδων παρέμειναν κλειστοί για πολλά χρόνια και επειδή ο χώρος των πυραμίδων – ως επί το πλείστο- είναι υγρός, αναπτύχθηκαν μικροοργανισμοί

και βλαβεροί μύκητες. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να προσβληθούν από ανιάτες ασθένειες οι ερευνητές.

2) Από την μέτρηση που έγινε με άνθρακα 14, βρέθηκαν ανεξήγητες ποσότητες ραδιενέργειας στο εσωτερικό των πυραμίδων. Αυτή φαίνεται να ευθύνεται λοιπόν για τους θανάτους.

Ωστόσο, υπάρχει και μια τρίτη εκδοχή: οι θάνατοι αυτοί να προέρχονται από τις κατάρρες των Αιγυπτίων, σε περίπτωση που ο «βέβηλος» και εν αγνοία ερευνητής παραβίαζε τον ιερό χώρο. Στην πυραμίδα του βασιλιά Τουταγχαμών, που πέθανε σε ηλικία 17 ετών, υπάρχει στην είσοδο σαφή προειδοποίηση : « Ω ξένε, σεβάσου τον ιερό μας χώρο. Ο βασιλιάς μας ζει, δεν πέθανε, και το μόνο που ζητάει από εσένα ως δείγμα σεβασμού, είναι να ψελλίσεις το όνομά του καθώς μπαίνεις στο άβατο.» Η μειοψηφία των ερευνητών και των επισκεπτών, είτε από φόβο είτε από ευλάβεια, σέβεται και αποδέχεται το αίτημα του νεκρού βασιλιά. Όσοι όμως έλαβαν την προειδοποίηση αυτή σαν αστείο, δεν στάθηκαν κι ιδιαίτερα τυχεροί. Αρκετοί πέθαναν με το που έμπαιναν στην πυραμίδα και έμεναν κοκαλωμένοι με ένα βλέμμα φρίκης, σαν να είχαν αντικρίσει τον ίδιο τον Σατανά. Οι γύρω τους όμως δεν καταλάβαιναν τίποτα. Άλλοι πέθαιναν μετά από καιρό και συνήθως μαζί τους πέθαινε την ίδια στιγμή και από άγνωστη αιτία, το αγαπημένο τους κατοικίδιο ζώο, ακόμα κι αν βρισκόταν σε μεγάλη απόσταση! Σήμερα, δεν υπάρχουν επίσημα αναφορές για «κρούσματα κατάρρας». Τέλος, να σημειώσω πως οποιαδήποτε προσπάθεια φωτογράφισης ή βιντεοσκόπησης των εσωτερικών χώρων της πυραμίδας, κατέληγε συχνά σε αποτυχία.

Η ΣΦΙΓΓΑ

Η Σφίγγα κατασκευάστηκε την ίδια εποχή με τις πυραμίδες και μαρτυρεί κάποιο πολύ σημαντικό γεγονός που συνέβη τότε: την αλλαγή της νέας εποχής. Ασφαλώς πολλοί είναι αυτοί που αναρωτιούνται γιατί έχει το σχήμα αυτό. Λοιπόν, η πιο πιθανή εξήγηση είναι πως την εποχή της κατασκευής της Σφίγγας (περί του 11.000) , το ηλιακό μας σύστημα άφηνε τον αστερισμό της

Παρθένου (κεφάλι γυναίκας) και εισερχόταν στον αστερισμό του Λέοντα (σώμα λιονταριού). Αυτό είναι επιστημονικώς επιβεβαιωμένο. Έτσι, ίσως να κατασκευάστηκε αυτό το μνημείο για συμβολικούς μόνο λόγους. Και κάτι παράξενο (λες και όλα τα υπόλοιπα δεν ήταν!!): αν παρατηρήσει κάποιος προσεχτικά το μνημείο της Σφίγγας, θα δει ότι το πάνω μέρος (το κεφάλι) είναι σε καλύτερη κατάσταση από ότι το υπόλοιπο σώμα . Υπάρχει η πιθανότητα να προστέθηκε ή να επισκευάστηκε ή ακόμα και να άλλαξε μορφή ανάλογα με την εποχή; Ποιος ξέρει...

Η κατάρα στον τάφο του Τουταγχαμών

Η ανακάλυψη του τάφου του φαραώ Τουταγχαμών έγινε το 1922 από τον Βρετανό αρχαιολόγο Χάουαρντ Κάρτερ, στην Κοιλιάδα των Βασιλέων. Ήταν ο τελευταίος από τους 69 συνολικά τάφους που ανακαλύφθηκαν εκεί και ο μόνος που δεν είχε συληθεί για αυτό και τα κτερίσματα που βρέθηκαν προκάλεσαν παγκόσμια κατάπληξη! Παρόλο που ο Τουταγχαμών δεν ήταν ιδιαίτερα γνωστός όταν βασίλευε, τα πολύτιμα αντικείμενα που βρέθηκαν μέσα στο φέρετρό του και στους γύρω χώρους, τον κατέταξαν στην κορυφή του ενδιαφέροντος! Το σώμα του ήταν τυλιγμένο με λινά πανιά, ενώ το κεφάλι του καλυπτόταν από μια εντυπωσιακή ολόχρυση μάσκα (στη φωτογραφία κάτω δεξιά) που έμεινε στην ιστορία ως "η μάσκα του Τουταγχαμών". Στην ταφική αίθουσα υπήρχε η λάρνακα, δηλαδή το χρυσό εσωτερικό φέρετρό του βασιλιά. Το φέρετρό αποτελείται από το μασίφ χρυσό με μήκος 16, πλάτος 10 και ύψος 9 πόδια. Γύρω γύρω υπήρχαν αναπαραστάσεις του βασιλιά με τις θεότητες. Στο βίντεο μπορείτε να δείτε το εσωτερικό του τάφου του:

Η κατάρα του φαραώ!

Η ανακάλυψη του τάφου του όμως συνοδεύτηκε από τον αιφνιδιαστικό θάνατο αρκετών ανθρώπων οι οποίοι είχαν άμεση σχέση με τις ανασκαφές. Αποτέλεσμα, να αρχίσει να γίνεται λόγος για την "κατάρα του Φαραώ". Για δεκαετίες επικράτησε η άποψη πως όποιος ασχολείται με τον Τουταγχαμών, πέρνει πάνω του την κατάρα! Ίσως σε αυτό να οφείλεται το γεγονός πως μέχρι και σήμερα είναι δεκάδες τα αναπάντητα ερωτήματα γύρω από τον Τουταγχαμών: από πού καταγόταν, ποιός πραγματικά ήταν, από τι πέθανε, είναι μόνο μερικά από αυτά.

Τεστ dna σε 16 μούμιες!

Πριν από λίγες ημέρες δημοσιεύθηκαν στην Επιθεώρηση της Αμερικανικής Ιατρικής Ένωσης κάποια πρώτα αποτελέσματα ερευνών που με την βοήθεια της προηγμένης τεχνολογίας προσπαθεί να φωτίσει το μυστήριο του Τουταγχαμών. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς, πέθανε το 1.324 π.Χ. σε ηλικία μόλις 19 ετών αφού βασίλευσε επί εννέα συναπτά έτη στην αρχαία Αίγυπτο. Η νέα έρευνα οφείλεται στον "τολμηρό" Δρ. Ζάχι Χαουάς ο οποίος είναι γενικός γραμματέας αρχαιοτήτων της Αιγύπτου στο Μουσείο του Καΐρου. Προκειμένου να διαπιστώσει την καταγωγή της οικογένειας του Τουταγχαμών, ο Δρ. Ζάχι Χαουάς επί 18 μήνες έκανε γενετικά τεστ (εξετάσεις Dna) σε 16 μούμιες της 18ης δυναστείας των αρχόντων. Ανάμεσά τους η μούμια του Τουταγχαμών αλλά και δύο μουμιοποιημένων εμβρύων που βρέθηκαν στον ταφικό θάλαμό του και για τα οποία αρκετοί ιστορικοί και αρχαιολόγοι έχουν εκφράσει την πεποίθηση ότι θα μπορούσαν να ήταν τα παιδιά του - με τη διαφορά ότι μέχρι σήμερα δεν είχαν βρει τον τρόπο για να το πιστοποιήσουν - .

Ποιος ήταν ο Φαραώ Τουταγχαμών;

Σύμφωνα λοιπόν με τον επικεφαλής της έρευνας, το πιο πιθανό είναι ο φαραώ Τουταγχαμών να ήταν ο γιος του φαραώ Ακενατόν, σύζυγος της βασίλισσας Νεφερτίτης, ενώ έχουν βρει από τις αναλύσεις του dna ποια ήταν η μητέρα του. Έχουν βρει δηλαδή με ποια μούμια έχει κοινά στοιχεία dna, με τη διαφορά ότι εκείνη δεν έχει αναγνωριστεί σαν πρόσωπο παρά έχει έναν κωδικοποιημένο αριθμό. Ο Δρ. Ζάχι Χαουάς ανέφερε σχετικά με την συγκεκριμένη ανακάλυψη: «Είναι πολύ συναρπαστικό! Θα γνωρίζουμε ποιος ήταν ο βασιλιάς Τουταγχαμών».

Η ελονοσία σκότωσε τον Τουταγχαμών

Φως σε ένα αρχαιολογικό μυστήριο το οποίο αναζητεί απάντηση εδώ και 33 αιώνες, τα ακριβή αίτια θανάτου του διάσημου φαραώ Τουταγχαμών, υποστηρίζουν ότι έριξαν έπειτα από μακρόχρονες έρευνες και τεστ DNA επιφανείς αιγυπτιολόγοι. Ο 19χρονος φαραώ πέθανε πιθανότατα από ελονοσία, την οποία όμως «υποβοήθησαν» ένα βαρύ κάταγμα στο πόδι και η γενικότερη εξασθένηση του οργανισμού του. Πάντως δεν δολοφονήθηκε: την «ύποπτη» τρύπα στο κρανίο της μούμιας του δεν άνοιξαν κάποιιοι αδίστακτοι βασιλοκτόνοι αλλά αιγύπτιοι ταριχευτές.

Μια σειρά αξονικές τομογραφίες και γενετικές εξετάσεις όχι μόνο της δικής του μούμιας αλλά και άλλων δέκα ταριχευμένων συγγενών του της βασιλικής γενεάς έδειξαν ότι η περίφημη «κατάρα του Τουταγχαμών» μπορεί να ήταν... οικογενειακή: ο φαραώ γεννήθηκε με στραβά πόδια και άλλα σοβαρά σκελετικά προβλήματα και πιθανότατα περπατούσε από παιδί με μπαστούνι, όπως αποδεικνύεται και από την ανακάλυψη πολλών τέτοιων βοηθημάτων. Σαν να μην έφτανε αυτό, λίγο προτού πεθάνει έσπασε το πόδι του και το κάταγμα φαίνεται ότι δεν γιατρεύτηκε ποτέ: ο θάνατός του μάλλον επήλθε από τον συνδυασμό μόλυνσης και ελονοσίας.

Η διάγνωση αυτή έγινε χάρη σε γενετικά τεστ που αποκάλυψαν μια σειρά κληρονομικές δυσπλασίες στην οικογένεια του Τουταγχαμών, όπως η ασθένεια Kohler, η οποία καταστρέφει τα κύτταρα των οστών. Οι νέες αξονικές τομογραφίες αποκαλύπτουν ότι ο Τουταγχαμών έπασχε από τουλάχιστον δύο συγγενείς ανωμαλίες: υπερωιοσχιστία, μια κατασκευαστική ανωμαλία του ουρανίσκου, από την οποία έπασχε και ο πατέρας του, καθώς και από στρεβλοποδία, μια πάθηση που είχε ταλαιπωρήσει και τον παππού του. Είναι ακριβώς η στρεβλοποδία που ανάγκαζε τον νεαρό φαραώ να στηρίζεται σε μπαστούνι, μέχρι που υπέστη το μοιραίο κάταγμα. «Ένα ξαφνικό κάταγμα του ποδιού, πιθανώς από πτώση, ενδέχεται να οδήγησε σε μια επικίνδυνη για τη ζωή του κατάσταση όταν εκδηλώθηκε ελονοσία» σημειώνει η ερευνητική ομάδα. Επικεφαλής των ερευνητών είναι ο κορυφαίος αιγύπτιος αρχαιολόγος Ζάχι Χαουάς, υπεύθυνος Αιγυπτιακών Αρχαιοτήτων στο Μουσείο του Καΐρου, ενώ βασικός σπόνσορας είναι το αμερικανικό τηλεοπτικό κανάλι Discovery Channel, που λέγεται ότι έδωσε 5 εκατ. δολάρια για την ετεροχρονισμένη «αυτοψία».

«Οι έρευνες δείχνουν ότι η πιθανότερη αιτία του θανάτου του Τουταγχαμών είναι η ανεπαρκής κυκλοφορία του αίματος στους ιστούς των οστών σε συνδυασμό με την ελονοσία» γράφει ο κ. Χαουάς. Η έρευνα, που θα δημοσιευθεί σήμερα, Τετάρτη, στην Επιθεώρηση του Αμερικανικού Ιατρικού Συλλόγου, διήρκεσε δύο χρόνια και θεωρείται η

λεπτομερέστερη που έγινε ποτέ για το θέμα. Αποκαλύπτει όχι μόνο τα προβλήματα υγείας του 19χρονου ανάπηρου και ασθενικού Τουταγχαμών αλλά και την αιμομεικτική καταγωγή του, η οποία ίσως να συνδέεται και με τα προβλήματα υγείας του.

Πατέρας του, αποδεδειγμένα πλέον, ήταν ο Ακενατών, ο «αιρετικός» Φαραώ που μάταια προσπάθησε να καθιερώσει τον μονοθεϊσμό στη θέση των πανάρχαιων ζωόμορφων αιγυπτιακών θεοτήτων, προκαλώντας τη βίαιη αντίδραση του ιερατείου. Μητέρα του ήταν η σημερινή «μούμια KV35YL», κάποια αδελφή του Ακενατών, η ταυτότητα της οποίας παραμένει άγνωστη. Σίγουρα πάντως δεν ήταν παιδί της θρυλικής πρώτης συζύγου του Ακενατών, της βασίλισσας Νεφερτίτης.

Τα αινίγματα φυσικά δεν τελειώνουν εδώ. Οι ερευνητές αναμένεται τώρα να στρέψουν την προσοχή τους στα δύο μουμιοποιημένα βρέφη τα οποία βρέθηκαν μέσα στον τάφο του.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Η Ιστορία της Αιγύπτου έχει γοητεύσει εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Στην Αίγυπτο άκμασε ιδιαίτερα η ιατρική όπως και η γραφή και η αστρονομία. Αλλά όταν ακούμε την λέξη Αίγυπτος μας έρχονται στο νου τα τεράστια μνημεία που άφησε πίσω του ο τεράστιος πολιτισμός των Αρχαίων Αιγυπτίων, τις πυραμίδες. Αλλά τι είναι οι πυραμίδες;

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

Οι πυραμίδες είναι τάφοι για τους βασιλιάδες της Αιγύπτου, τους Φαραώ. Σκοπός της πυραμίδας ήταν να «στεγάσει» το νεκρό Φαραώ κατά τη διάρκεια της μεταθανάτιας ζωής του. Οι αρχαιολόγοι λένε ότι το σχήμα της πυραμίδας προήλθε από παλαιότερους τύμβους ή συμβόλιζε τις ακτίνες του ήλιου ή ακόμα και μια σκάλα προς τον ουρανό. Αιώνες μετά οι κάτοικοι της Κεντρικής Αμερικής έχτισαν και αυτοί πυραμίδες - ναούς. Παρόλα αυτά οι πυραμίδες της Κ. Αμερικής έμοιαζαν ελάχιστα με αυτούς της Αιγύπτου, καθώς η κορυφή τους ήταν επίπεδη και τουλάχιστον σε μια πλευρά υπάρχουν σκάλες.

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

Οι πρώτες πυραμίδες εμφανίστηκαν κατά τη διάρκεια του Αρχαίου Βασιλείου (3200 - 2300 π.Χ.) ανάμεσα σε αυτές και η Μεγάλη Πυραμίδα του Χέοπα, ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου. Οι πρώτοι τάφοι των Αιγυπτίων ήταν τύμβοι που φτιάχνονταν όταν κάλυπταν έναν απλό τάφο με χαλίκια. Αργότερα, οι αξιωματούχοι και οι Φαραώ θάβονταν σε στενόμακρα κτήρια από τούβλα λάσπης, τους μασταμπάδες. Μερικοί μασταμπάδες καλύπτονταν, επίσης με τούβλα. Ωστόσο η πρώτη πυραμίδα και ο πρώτος πέτρινος τάφος ήταν η Βαθμιδωτή πυραμίδα του Φαραώ Ζονέρ. Σιγά σιγά όμως η μορφή άρχισε αλλάζει. Οι βαθμιδωτές πυραμίδες συμβόλιζαν την σκάλα με την οποία ο νεκρός θα έφτανε στα αστέρια μαζί με τους άλλους θεούς. Κατά την διάρκεια του χρόνου, όμως, ο ήλιος πήρε μεγαλύτερη σημασία από τα αστέρια, κι έτσι χτίστηκαν οι πραγματικές πυραμίδες που οι πλευρές τους συμβόλιζαν τις ακτίνες του ήλιου.

ΠΩΣ ΧΤΙΖΟΤΑΝ ΜΙΑ ΠΥΡΑΜΙΔΑ

ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Για το χτίσιμο της πυραμίδας χρειαζόταν βασικά σκληρή πέτρα. Έτσι οι Αιγύπτιοι έφτιαχναν τις πυραμίδες με κομμάτια δολερίτη, ένα είδος σκληρής πέτρας. Οι «οικοδόμοι» δούλευαν την πέτρα με τα σκαρπέλα. Τα άκρα των σκαρπέλων τα θέρμαιναν για να είναι πιο κοφτερά. Οι οικοδόμοι χτυπούσαν τα σκαρπέλα με σφυριά. Οι εργάτες χρησιμοποιούσαν σφήνες για να σταθεροποιήσουν τους ογκόλιθους μεταξύ τους, κολλώντας τα άκρα τους σε εσοχές των λίθων.

ΤΟ ΧΤΙΣΙΜΟ ΤΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΑΣ

Η μόνη περιγραφή χτισίματος μιας πυραμίδας ήταν του Ηρόδοτου αλλά οι αρχαιολόγοι δεν το υπολογίζουν πάρα πολύ. Ο Ηρόδοτος είπε ότι για να χτιστεί η Μεγάλη Πυραμίδα του Χέοπα χρειάστηκαν 100.000 εργάτες, για 20 χρόνια. Ο Ηρόδοτος γράφει ότι χρησιμοποιούσαν ανυψωτικές μηχανές, αλλά δεν υπάρχουν αποδείξεις γι' αυτό. Σήμερα πιστεύουμε ότι δούλευαν 4.000 ειδικευμένοι εργάτες όλο τον χρόνο και κατά την ετήσια πλημμύρα γίνονταν περισσότεροι. Όσο για τους ογκόλιθους, είναι πιθανότερο να τους έσερναν πάνω σε ράμπα.

ΠΕΝΤΕ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΘΑ ΕΠΙΡΕΠΕ ΝΑ ΞΕΡΟΥΜΕ ΓΙΑ ΤΙΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΚΑΙ ΤΟ ... ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΤΟΥΣ

1. Η Πυραμίδα του Χέοπα έχει μέγεθος όσο 7 ή 8 γήπεδα ποδοσφαίρου μαζί (230 * 230 μέτρα).
2. Οι πυραμίδες βρίσκονται στις ακτές του Νείλου γιατί μερικοί ογκόλιθοι χρειάζονταν να μεταφερθούν από τα λατομεία με πλοία.
3. Όλες οι πυραμίδες βρίσκονται στην δυτική όχθη του Νείλου, όπου δύει ο ήλιος, προφανώς για θρησκευτικούς λόγους.
4. Ο νεκρός Φαραώ θαβόταν με ένα κείμενο το λεγόμενο «βιβλίο των Νεκρών» που του έδινε συμβουλές για το πώς να φτάσει στον Κάτω Κόσμο.
5. Ο Φαραώ θαβόταν μαζί με το ζώακι του (αν είχε) και τα αγαπημένα του αντικείμενα.

ΔΙΑΣΗΜΕΣ ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ

- Οι Πυραμίδες της Γκίζας
- Η Μεγάλη Πυραμίδα του Χέοπα – ένα από τα επτά θαύματα του κόσμου και η μεγαλύτερη από τις τρεις πυραμίδες της Γκίζας καθώς είναι 147 μέτρα. Χρονολογείτε γύρω στο 2550 π. Χ. Παρόλο το μεγαλείο της πυραμίδας, η μούμια του Φαραώ Χέοπα δεν βρέθηκε ποτέ ενώ μερικοί από τους θησαυρούς του βρέθηκαν εκεί
- Η δεύτερη πυραμίδα, χτισμένη από το Φαραώ Χεφρήνα, (Χαφρέ) χρονολογείται γύρω στο 2520 π. Χ. Είναι μόλις 3 μέτρα πιο κοντή από την πυραμίδα του Χέοπα.

- Η τρίτη πυραμίδα, χτισμένη από τον Φαραώ Μενκαουρέ χρονολογείται γύρω στο 2490 π. Χ. Είναι η πιο μικρή από τις τρεις, καθώς φτάνει μόλις τα 66 μέτρα.

Ανάμεσα σε όλα τα μυστήρια που περιτριγυρίζουν τον αρχαίο κόσμο, υπάρχει και αυτό της εμφάνισης εξωγήινων στην Αρχαία Αίγυπτο. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, τα μυστήρια της Αρχαίας Αιγύπτου γίνονται ακόμα μεγαλύτερα μετά από αυτές τις νέες ανακαλύψεις.

Η πιο κάτω εικόνα, τραβήχτηκε στο «*Νέο Βασιλικό Ναό*» στην περιοχή «*Αβυδος*», που μετράει πάνω από 3000 χρόνια ζωής, και ο οποίος βρίσκεται νότια του Κάιρο και της Σφίγγας.

Όλος περιέργως, αυτός ο ναός ήταν αφιερωμένος στον αρχαίο Αιγυπτιακό θεό Όσιρις. Φαίνεται καθαρά ένα ελικόπτερο και ένα είδος εξελιγμένου αεροπλάνου. Υπάρχουν επίσης και άλλες εικόνες που φαίνεται να είναι είδος αεροπλάνου και γιατί όχι ένα υποβρύχιο.

Τοιχογραφία που βρέθηκε στο «*Νέο Βασιλικό Ναό*» στην περιοχή «*Αβυδος*». *Φαίνεται καθαρά ένα ελικόπτερο, ένα είδος εξελιγμένου αεροπλάνου, και άλλες περίεργες μηχανές*

Λεπτομέρεια της παραπάνω τοιχογραφίας, στην οποία φαίνεται κάτι που μοιάζει με ελικόπτερο.

Άξιο λόγου, είναι το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα σχέδια, εμφανίζονται μόνο στο συγκεκριμένο σημείο, και πουθενά αλλού σε όλες τις πυραμίδες.

Μήπως οι άνθρωποι της εποχής εκείνης είχαν σχετική απαγόρευση, έτσι ώστε να μην αποτυπώσουν πουθενά αυτά τα μηχανήματα; Φοβόντουσαν κάτι; Τι συνέβη την εποχή εκείνη;

Μήπως οι κατασκευές της Αιγύπτου είχαν γίνει από κάποια ανώτερη φυλή με την χρήση των συσκευών αυτών; Μήπως ο ανώτερος αυτός πολιτισμός, ήταν κάποιος γήινος πολιτισμός ο οποίος αργότερα εξαφανίστηκε (βλέπε Ατλαντίδα); Μήπως ο ανώτερος αυτός πολιτισμός, ήταν κάποιος εξωγήινος πολιτισμός;

Λεπτομέρεια της παραπάνω τοιχογραφίας, στην οποία φαίνεται κάτι που μοιάζει με αεροπλάνο.

Λεπτομέρεια της παραπάνω τοιχογραφίας, στην οποία φαίνεται κάτι που μοιάζει με αεροπλάνο.

Μία άλλη φωτογραφία που τραβήχτηκε στην πυραμίδα του Ptah-Hotep στην Σαχάρα, απεικονίζει κάτι πιο αποκαλυπτικό. Το βέλος δείχνει σε μία φιγούρα που μοιάζει με τους γνωστούς γκριζούς εξωγήινους!!!

Ανάμεσα σε όλα τα μυστήρια που περιτριγυρίζουν τον αρχαίο κόσμο, υπάρχει και αυτό της εμφάνισης εξωγήινων στην Αρχαία Αίγυπτο. Τώρα, περισσότερο από ποτέ, τα μυστήρια της Αρχαίας Αιγύπτου γίνονται ακόμα μεγαλύτερα μετά από αυτές τις νέες ανακαλύψεις.

Η πιο κάτω εικόνα, τραβήχτηκε στο «*Νέο Βασιλικό Ναό*» στην περιοχή «*Αβυδος*», που μετράει πάνω από 3000 χρόνια ζωής, και ο οποίος βρίσκεται νότια του Κάιρο και της Σφίγγας.

Όλος περιέργως, αυτός ο ναός ήταν αφιερωμένος στον αρχαίο Αιγυπτιακό θεό Όσιρις. Φαίνεται καθαρά ένα ελικόπτερο και ένα είδος εξελιγμένου αεροπλάνου. Υπάρχουν επίσης και άλλες εικόνες που φαίνεται να είναι είδος αεροπλάνου και γιατί όχι ένα υποβρύχιο.

Τοιχογραφία που βρέθηκε στο «*Νέο Βασιλικό Ναό*» στην περιοχή «*Αβυδος*». *Φαίνεται καθαρά ένα ελικόπτερο, ένα είδος εξελιγμένου αεροπλάνου, και άλλες περίεργες μηχανές.*

Λεπτομέρεια της παραπάνω τοιχογραφίας, στην οποία φαίνεται κάτι που μοιάζει με ελικόπτερο.

Άξιο λόγου, είναι το γεγονός ότι τα συγκεκριμένα σχέδια, εμφανίζονται μόνο στο συγκεκριμένο σημείο, και πουθενά αλλού σε όλες τις πυραμίδες.

Μήπως οι άνθρωποι της εποχής εκείνης είχαν σχετική απαγόρευση, έτσι ώστε να μην αποτυπώσουν πουθενά αυτά τα μηχανήματα; Φοβόντουσαν κάτι; Τι συνέβη την εποχή εκείνη;

Μήπως οι κατασκευές της Αιγύπτου είχαν γίνει από κάποια ανώτερη φυλή με την χρήση των συσκευών αυτών;

Μήπως ο ανώτερος αυτός πολιτισμός, ήταν κάποιος γήινος πολιτισμός ο οποίος αργότερα εξαφανίστηκε (βλέπε Ατλαντίδα); Μήπως ο ανώτερος αυτός πολιτισμός, ήταν κάποιος εξωγήινος πολιτισμός;

Όλοι λίγο πολύ έχουμε ταξιδέψει στο μαγικό κόσμο των μύθων και των θρύλων της αρχαίας Αιγύπτου. Οι ιστορίες για τους Φαραώ, τους βασιλείς της Αιγύπτου έχουν αποτελέσει πηγή έμπνευσης και αστείρευτης φαντασίας εδώ και αιώνες. Αρκετές φορές ακούσαμε ιστορίες για τις περίφημες «*κατάρες των Φαραώ*» οι οποίες έπλητταν όσους προσπαθούσαν να βεβηλώσουν τη μνήμη τους ή να λεηλατήσουν την ταφική τους αίθουσα. Εμπνευσμένα προϊόντα αυτών των μύθων και θρύλων αποτελούν αμέτρητα

βιβλία που έχουν γραφτεί, κόμικς και video games, ταινίες και τηλεοπτικές σειρές με θέμα τις πυραμίδες, τα αρχαία μυστήρια και κυρίως μούμιες που ξαναζωντανεύουν και κατάρες των φαραώ που πέφτουν σε όσους ενοχλούν τη γαλήνη τους.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Κλείνοντας την εργασία μας για την αρχαία Αίγυπτο οπού αναλύομαι την ιστορία της Αιγύπτου της πυραμίδες, καθώς και τον τρόπο χτίσης τους. Επίσης μιλάμε για τους λογούς κατασκευής των πυραμίδων και της κατάρες τους, και αναφέρουμε τις ποιο γνώστες(Σφίγγα)και στο τέλος της εργασίας μας αναφέρουμε για τον Τουταγχαμών, την κατάρα στον τάφο του. Επιπλέον για την ιστορία του Τουταγχαμών και για την αρρώστια που τον σκότωσε (ελονοσία).Τέλος στην εργασία μας έχουμε γράψει πολύ σημαντικές πληροφορίες για το που βρίσκεται η Αίγυπτος καθώς και την ιστορία της.

ΠΗΓΕΣ

<https://el.wikipedia.org/wiki/%CE%91%CE%AF%CE%B3%CF%85%CF%80%CF%84%CE%BF%CF%82>

<http://www.mistiria.com/ancienthistory/piramides.html>

<http://www.hellinon.net/AgyptPyramides.htm>

Θέμα 3ης Ομάδας: « Μύθοι και θρύλοι του τόπου μας»

**Ομάδα 3η : Ζήσης Χρήστος - Γούλας Φώτιος - Βοϊβόντας
Θεοχάρης - Κολιός Νικόλαος - Αποστολάκης
Παναγιώτης**

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Θρύλος, (λατ.*Legenda*) είναι μια αφήγηση από ανθρώπινες ενέργειες που συχνά έχουν παραποιηθεί από τη λαϊκή φαντασία· η λέξη αρχικά σήμαινε τον θόρυβο πολλών φωνών, ομιλιών και στη συνέχεια το γεγονός για το οποίο μιλούν όλοι. Όπως και οι άλλοι τύποι της λαϊκής φιλολογίας (παραμύθια, ανέκδοτα, απόλογα κλπ.) έτσι και ο θρύλος αναπτύχθηκε με την προφορική παράδοση, από την οποία καμιά φορά τον απέσπασαν οι λογοτέχνες, προσδίδοντας του καλλιτεχνικές μορφές.

Στη νέα Ελληνική σημαίνει:

1. Θόρυβος γύρω από κάτι σπουδαίο.
2. Προφορική παράδοση από γενεά σε γενεά.
3. Ήχος σαν από πολλές φωνές, προφορική διάδοση, αβέβαια φήμη.

Ο μύθος σύμφωνα με την ανθρωπολογική ερμηνεία του όρου είναι ιερή ή θρησκευτική αφήγηση της οποίας το περιεχόμενο σχετίζεται με την προέλευση ή τη δημιουργία φυσικών, υπερφυσικών ή πολιτιστικών φαινομένων. Η ανθρωπολογική έννοια για τον μύθο διαφέρει από εκείνην που υπονοεί στο περιεχόμενο του μύθου κάποιο ψεύδος. Οι μύθοι διερευνούνται επίσης ως αποσπασματικές πηγές προφορικής ιστορικής αφήγησης ως ενδείξεις κοινωνικών αξιών που διαμορφώνουν τον κοινωνικό χάρτη μιας ομάδας ανθρώπων και (από τον Κλοντ Λεβί-Στρος) για τις καθολικές δομές τους.

Η Μυθολογία είναι διακριτός επιστημονικός κλάδος που ασχολείται με τη μελέτη των μύθων, δηλαδή των ιστοριών που ένας ιδιαίτερος πολιτισμός θεωρεί αληθινές και χαρακτηρίζουν ένα ιδιαίτερο θρησκευτικό ή πίστη.

Οι ελληνικοί μύθοι δεν είναι απλώς αφηγήσεις· είναι ένα πολύπλοκο πολιτισμικό φαινόμενο που συνδέεται με τη θρησκεία, την κοινωνία, την πολιτική, τη λογοτεχνία, τη φιλοσοφία και την τέχνη. Συστατικό στοιχείο του ελληνικού και του δυτικού πολιτισμού, οι μύθοι ερμηνεύτηκαν αλληγορικά κατά τον χριστιανικό μεσαίωνα, ενέπνευσαν την αναγεννησιακή τέχνη, ενώ εξακολουθούν μέχρι σήμερα να εμπλουτίζουν τη θεματολογία της λογοτεχνίας, των εικαστικών τεχνών, αλλά και της pop culture.

Οι ιστορίες με φαντάσματα είναι από τους πιο γνωστούς μύθους ποικίλουν σε αριθμό και αλλάζουν από τόπο σε τόπο. Παρακάτω ακολουθούν μερικές από αυτές

Ο Φαντάρος και η Κοπέλα

Κάποτε ήταν ένα παιδί ο Χ. Ο οποίος υπηρετούσε την θητεία του στον ελληνικό στρατό σε ένα στρατόπεδο σε ένα νησί της Ελλάδας. Όπως και κάθε άλλος στρατεύσιμος δικαιούταν κάποιες εξόδους και άδειες. Έτσι λοιπόν σε μια έξοδό του γνώρισε μια κοπέλα και από τότε άρχισαν να κάνουν παρέα. Έβγαιναν για αρκετό καιρό και είχαν γίνει πολύ καλοί φίλοι. Όποτε μπορούσε και έβγαινε ο Χ. Από το στρατόπεδο πήγαινε και την έπαιρνε από το σπίτι της όπου και έδιναν ραντεβού. Ένα βράδυ λοιπόν που είχαν βγει να απολαύσουν την βόλτα τους η κοπέλα άρχισε να κρυώνει οπότε ο Χ. Έβγαλε το μπουφάν του και της το έδωσε να το φορέσει για να ζεσταθεί. Αφού τελείωσε η βραδινή βόλτα ο Χ. μαζί με την κοπέλα επέστρεψαν στο σπίτι τους αφού ο Χ. την πήγε σπίτι της. Τη επόμενη μέρα ο Χ. διαπίστωσε ότι είχε ξεχάσει να πάρει το μπουφάν του. Έτσι λοιπόν πήγε στο σπίτι της να ζητήσει το μπουφάν του γιατί το χρειαζόταν. Όταν χτύπησε το κουδούνι του άνοιξε μια κυρία οπότε και ο νεαρός ζήτησε να δει την κοπέλα και εξήγησε και τον λόγο της επίσκεψής

του. Τότε η γυναίκα του είπε πως η κοπέλα που ζητούσε να δει είχε πεθάνει πριν από μερικά χρόνια.

Ο Χ. έμεινε άναυδος και άρχισε να της εξιστορεί όλη την ιστορία με την γνωριμία με την κοπέλα. Τότε η γυναίκα του υπέδειξε σε ποιο νεκροταφείο και σε ποιο ακριβώς σημείο είναι θαμμένη η κοπέλα. Ο Χ. πήγε στο νεκροταφείο του χωριού και έψαξε να βρει το μνήμα της κοπέλας. Μετά από λίγη ώρα τον βρήκε και διαπίστωσε κάτι πραγματικά απίστευτο, η κοπέλα ήταν όντως θαμμένη εκεί και πάνω στην ταφόπλακα υπήρχε παρατημένο το μπουφάν του.

Η Μαυροφορεμένη του Έβρου

Το κατάλληλο σκηνικό για κάθε τρομακτική διήγηση συνηθίζεται να είναι ένα απομονωμένο μέρος, όπου κάποιος ανυποψίαστος άνθρωπος μένει μόνος του. Έτσι συμβαίνει και με την ιστορία ενός φαντάρου, ο οποίος με έναν ακόμη φίλο του φυλάνε σκοπιά στην «πινέζα του χάρτη». Κάποια στιγμή ο ένας από τους δύο φεύγει για λίγο και ο φαντάρος που φυλάει τη σκοπιά μένει μόνος του. Σε λίγο ακούει βήματα και μέσα στο σκοτάδι βλέπει να ξεπροβάλλει η φιγούρα μιας μαυροφορεμένης γριούλας με το πρόσωπό της καλυμμένο από μια μαύρη μαντήλα. Τρομαγμένος ο φαντάρος, τη ρωτάει τι θέλει αλλά εκείνη δεν αποκρίνεται. Αντιθέτως, συνεχίζει να πλησιάζει προς το μέρος του. Εκείνος της φωνάζει να μην προχωρήσει αλλά εκείνη επιμένει να πλησιάζει παρόλο που πλέον τον ακούει να οπλίζει. Ξαφνικά η γιαγιά κοντοστέκεται, σηκώνει λίγο το κεφάλι της, τόσο ώστε να φαίνονται τα καταγάλανα τρομακτικά της μάτια και του λέει «Αυτό που έχεις στην δεξιά σου τσέπη, να ξέρεις... σε έσωσε». Μέχρι ο φαντάρος να καταλάβει τί γίνεται, εκείνη έχει γυρίσει την πλάτη της κι έχει εξαφανιστεί καθώς εκείνος βάζει το χέρι του στη δεξιά του τσέπη και πράγματι βρίσκει ψίχουλα από αντιδωρο.

Το κορίτσι με το πιάνο

Κάποτε σε μια γειτονιά της Αθήνας υπήρχε ένα αρχοντόσπιτο, αυτά τα παλιά με τους διώροφα κτίσματα με εσωτερικές σκάλες και με κήπο. Σε αυτό το σπίτι έμενε μια τριμελής οικογένεια. Ο άντρας δούλευε σε κάποια μικρή επιχείρηση, η γυναίκα του σπιτιού ασχολιόταν με τις δουλειές του σπιτιού ενώ το παιδί τους, ένα μικρό κοριτσάκι πήγαινε σχολείο. Το κοριτσάκι αυτό είχε σαν χόμπι τη μουσική και του άρεσε πολύ το πιάνο. Έτσι λοιπόν οι γονείς του το έγραψαν σε ένα ωδείο και λίγο καιρό αργότερα του αγόρασαν και ένα πιάνο για να μπορεί να κάνει πρακτική εξάσκηση. Το μικρό κορίτσι καθόταν λοιπόν κάθε απόγευμα, αφού τελείωνε όλες τις άλλες του δουλειές, και έπαιζε

πιάνο για αρκετές ώρες. Αυτό επαναλαμβανόταν συνέχεια κάθε μέρα σχεδόν πάντα μια συγκεκριμένη ώρα (ας πούμε ότι η ώρα αυτή ήταν 6 το απόγευμα). Μια μέρα όμως η μητέρα του της είπε να κάνει κάποιες δουλειές γιατί εκείνη θα έφευγε. Το κοριτσάκι δεν έκανε τις δουλειές που του είχε πει η μητέρα του και άρχισε να παίζει πιάνο. Όταν γύρισε η μητέρα του το βρήκε να παίζει πιάνο και υπέθεσε ότι οι δουλειές που τις είχε αναθέσει είχαν γίνει. Όταν όμως συνειδητοποίησε ότι το κοριτσάκι δεν είχε κάνει τίποτα απολύτως έγινε έξω φρενών. Τότε άρχισε να μαλώνει το κορίτσι και ξέσπασε ένας μεγάλος καβγάς. Η μικρή έφυγε κλαίγοντας και άρχισε να ανεβαίνει την μεγάλη ξύλινη σκάλα μέχρι που την τράβηξε η μητέρα της. Τότε το κοριτσάκι παραπάτησε και έπεσε από την σκάλα, χτύπησε στο πίσω μέρος του κεφαλιού της και πέθανε. Μετά από το συμβάν οι γονείς της άφησαν το σπίτι αυτό και μετακόμισαν σε άλλη περιοχή της Ελλάδας. Το σπίτι αυτό ερήμωσε καθώς δεν είχε απομείνει τίποτα εκεί μέσα. Όμως όποιος περάσει έξω από αυτό το σπίτι αυτό μια συγκεκριμένη ώρα θα ακούσει το μικρό κορίτσι να παίζει πιάνο.

Μια περίεργη παρουσία

Ήταν κάποτε ένας κύριος Κ. ο οποίος οδηγούσε με το αμάξι του σε έναν επαρχιακό δρόμο σε ένα χωριό της Θεσσαλίας. Καθώς οδηγούσε αντίκρισε στην άκρη του δρόμου έναν ηλικιωμένο άτομο με μια μαγκούρα ο οποίος του έκανε νόημα να σταματήσει. Ο Κ. σταμάτησε στην άκρη και είδε τον γέροντα να πλησιάζει. Άνοιξε το παράθυρο και τότε ο γέροντας του ζήτησε ένα τσιγάρο. Ο Κ. ανταποκρίθηκε θετικά

στην επιθυμία του γέροντα, και έτσι άνοιξε το ντουλαπάκι του αυτοκινήτου και έβγαλε το πακέτο με τα τσιγάρα. Του έδωσε το τσιγάρο και μετά ο γέροντας του ζήτησε φωτιά για να ανάψει το τσιγάρο. Τότε ο Κ. έσκυψε να πάρει να του δώσει και τον αναπήρα. Αλλά μόλις σηκώθηκε ο γέροντας είχε εξαφανιστεί. Βγήκε από το αυτοκίνητο και έψαξε γύρω-γύρω να βρει τον γέροντα αλλά μάταια. Αυτό το περιστατικό είναι ένα από τα συνηθισμένα περιστατικά όπου εμφανίζεται ο φύλακας-άγγελος του καθένα μας για να μας προφυλάξει από κάποιο επερχόμενο κακό.

Η υπηρέτρια

Οδός Γιδογιάννου, αριθμός 13... Οι μακάβριες ιστορίες που ακολουθούν εδώ και δεκαετίες την ερειπωμένη μονοκατοικία είναι γνωστές σε όλους τους κατοίκους της Άμφισσας. Το σπίτι βρίσκεται σε έναν από τους πιο κεντρικούς δρόμους της πόλης, σχεδόν δίπλα στα σχολεία και σε απόσταση αναπνοής από τον πεζόδρομο που φιλοξενεί αρκετά πολυσύχναστα καφέ και μπαράκια. Σύμφωνα με τους παλαιότερους, όλα ξεκίνησαν την περίοδο του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, όταν το σπίτι ανήκε σε κάποιον πολύ εύπορο ντόπιο που είχε συνάψει παράνομο ερωτικό δεσμό με μία από τις υπηρέτριες του. Ένα «στιγμαίο λάθος» (είχε ακουστεί βιασμός) και μια ανεπιθύμητη εγκυμοσύνη οδήγησαν σε ένα αποτρόπαιο έγκλημα που έμελλε να στιγματίσει μια για

πάντα το οίκημα. Φοβούμενος τη γενική κατακραυγή της μικρής κοινωνίας, ο πλούσιος ιδιοκτήτης οδήγησε τη νεαρή εγκυμονούσα σε ένα από τα υπόγεια του σπιτιού, όπου την κρέμασε! Προσπάθησε να κρατήσει καλά κρυμμένο το μυστικό, όμως... η αποθανούσα είχε άλλη γνώμη. Έτσι ξεκίνησαν τα περίεργα περιστατικά που είχαν ως αποτέλεσμα να χαρακτηριστεί στοιχειωμένη η μονοκατοικία. Ποια είναι αυτά; Κρατηθείτε: Άλλοι μιλούν για κραυγές που βγαίνουν από τα υπόγεια του σπιτιού κατά τη διάρκεια της νύχτας, άλλοι λένε για ένα κοριτσάκι που τριγυρνάει στα δωμάτια του σπιτιού, μερικοί υποστηρίζουν πως τα έπιπλα αλλάζουν θέση μόνα τους και ορισμένοι έχουν δει τη συσκευή του τηλεφώνου να χτυπάει χωρίς να είναι συνδεδεμένη στην πρίζα! Μπορεί να ακούγονται τραβηγμένα (δεν υπάρχει αμφιβολία για αυτό...), όμως τα συγκεκριμένα περιστατικά έχουν οδηγήσει στην πλήρη εγκατάλειψη του σπιτιού, αφού ουδείς δέχεται να μείνει πια εκεί, ενώ όσοι τολμηροί επιχειρήσαν να σπάσουν την παράδοση και να το κατοικήσουν... έφυγαν τρέχοντας και μάλιστα νύχτα!

Το Πνεύμα των γραμμών του ΟΣΕ

Ο κίνδυνος είναι το βασικό συστατικό που κάνει και τον πιο ψύχραιμο ακροατή να σκιρτήσει από αγωνία. Στην ιστορία που ακολουθεί, οι σιδηροδρομικές γραμμές και φυσικά το σκοτάδι δίνουν το έναυσμα για να αποκτήσει η διήγηση το σασπένς και την κατάλληλη ατμόσφαιρα, η οποία καμιά φορά αρκεί για να υποβάλλει κάποιον, παρόλο που ουσιαστικά πρόκειται για ένα απλό συμβάν που θα συνέβαινε στον καθένα. Είναι Φεβρουάριος, χιονίζει ελαφρώς κι ο Ευτύχιος επιστρέφει από νυχτερινή διασκέδαση στις 03.00 το πρωί. Ξαφνικά προσπαθώντας να περάσει τις γραμμές του τρένου στα Σεπόλια και καθώς οι ράγες γλιστράνε από την υγρασία, πέφτει με το μηχανάκι του. Ξαφνικά, θα έλεγε κανείς κυριολεκτικά από το πουθενά, εμφανίζεται ένας παππούς γύρω στα 85-90 ντυμένος βαριά με παλτό, κασκόλ και καβουράκι στο κεφάλι. Πλησιάζει, σηκώνει (!) το μηχανάκι του Ευτύχιου και τον ρωτάει αν είναι καλά. «Καλά είμαι, καλά» του λέει σοκαρισμένος, καθώς ο παππούς σέρνει το μηχανάκι έξω από τις γραμμές στην άκρη του δρόμου ώστε ο Ευτύχιος να είναι ασφαλής. «Γεια σου και πρόσεχε» του λέει και μέχρι ο Ευτύχιος να σηκώσει το κεφάλι του, ο παππούς είχε εξαφανιστεί. Μισή ώρα έκανε βόλτες ο νεαρός στα στενά για να τον βρει και να τον ευχαριστήσει αλλά μάταια...

Η νεράιδα της Κολοπετινίτσας

Ιστορίες για νεράιδες υπάρχουν σε πολλά χωριά, όμως, μία από τις πιο χαρακτηριστικές είναι αυτή που αφορά την ξανθιά νεράιδα της Κολοπετινίτσας. «Αυτό είναι το ελληνικό όνομα της Τριταίας», σύμφωνα με τον κ. Πάλμο. «Ούτε εγώ πίστευα σε νεράιδες, αλλά είχα ακούσει πολλούς που έλεγαν πως είχαν δει. Πριν από αρκετά χρόνια υπήρξα αυτόπτης μάρτυρας με μια παρέα δεκατριών ατόμων. Τρώγαμε σε μια ταβέρνα, όταν

ένας γνώστης της περιοχής μας πρότεινε να πάμε να μας δείξει το σημείο όπου βγαίνει. Εκεί φτάσαμε γύρω στις τρεισήμισι τη νύχτα. Εγώ με μερικούς άλλους μείναμε στα αυτοκίνητα και οι υπόλοιποι πήγαν να δουν. Κάποια στιγμή ακούσαμε μια πολύ δυνατή φωνή που ταρακούνησε ακόμη και τα αμάξια. Όταν οι φίλοι μας επέστρεψαν στα αυτοκίνητα, μας είπαν πως μια ξανθιά γυναίκα εμφανίστηκε μπροστά τους και έβγαλε αυτή την τρομακτική φωνή. Τότε πείστηκα». Πώς είναι όμως οι νεράιδες; Ο κ. Πάλμος μας λέει: «Κατ'; αρχάς, δεν έχουν φτερά. Είναι γυναίκες αλλά καταλαβαίνεις πως είναι νεράιδες γιατί είναι πολύ ζωντανές και κινούνται πάρα πολύ γρήγορα. Τις έχουν δει πάρα πολλοί άνθρωποι. Όλα αυτά τα έχει γράψει και ο Δημόκριτος και μάλιστα δίνει και τα ονόματα της κάθε οντότητας. Οποιος θέλει τα πιστεύει»

Η μοναχή

Η ιστορία που θα σας διηγηθώ, έλαβε χώρα σε ένα μοναστήρι το οποίο βρίσκεται στην Βόρεια Ελλάδα. Σε αυτό το μοναστήρι ζούσαν περίπου πενήντα μοναχές μαζί με την ηγουμένη. Η ζωή τους κυλούσε με τους ίδιους ρυθμούς κι έκαναν σχεδόν κάθε μέρα τις ίδιες δουλειές. Μια μέρα σαν όλες τις άλλες είχαν καθίσει όλες οι μοναχές να φάνε και ξεκίνησε μια συζήτηση άγνωστου περιεχομένου. Πάνω στην κουβέντα όμως ξέσπασε μια έντονη λογομαχία ανάμεσα στην ηγουμένη και σε μια μοναχή. Οι τόνοι όμως ανέβηκαν πολύ και άρχισε η μία να βλαστημάει την άλλη. Τότε η μοναχή σηκώθηκε, άρπαξε ένα μαχαίρι και πάνω στα νεύρα της το κάρφωσε πάνω σε μια εικόνα της Παναγίας. Μετά από αυτό ο καβγάς σταμάτησε. Τα χρόνια πέρασαν. Κι αν όχι όλες, οι περισσότερες μοναχές πέθαναν. Το περίεργο σε όλη την ιστορία είναι ότι η μοναχή που κάρφωσε το μαχαίρι στην εικόνα έχει κι αυτή πεθάνει εδώ και πάρα πολλά χρόνια, αλλά το χέρι της που έμπηξε το μαχαίρι στην εικόνα ακόμα δεν έχει λιώσει.

Τα άγρια σκυλιά που βγαίνουν από το μνημείο των πεσόντων

Ανηφορίζοντας τον κεντρικό δρόμο που οδηγεί από την Ιτέα και την Αμφισσα προς τους Δελφούς και την Αράχοβα βρίσκεται μνημείο πεσόντων του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Μία ελληνική σημαία ζωγραφισμένη πάνω στα βράχια και μία επιτόμβια στήλη μαρτυρούν πως στο συγκεκριμένο σημείο τα γερμανικά στρατεύματα εκτέλεσαν δεκαοκτώ Έλληνες αντιστασιακούς. Σύμφωνα με τον ερευνητή Γιώργο Πάλμο, αρκετοί οδηγοί έχουν καταγγείλει πως έχουν δει διάφορα περίεργα φαινόμενα, με πιο ακραίο αυτό των άγριων σκυλιών που εμφανίζονται νύχτα από τη μεριά του μνημείου και γαβγίζουν προς τα αυτοκίνητα που διασχίζουν τον δρόμο «Πρόκειται για φαντάσματα που με τη μορφή σκυλιών -σε κάποιες ελάχιστες περιπτώσεις- έχουν βγει εξαγριωμένα ακόμη και στη μέση του δρόμου. Ορισμένοι έχουν

δει στο συγκεκριμένο σημείο και φωτεινές οντότητες» μας λέει ο ίδιος. Είτε είναι αποκήμα της φαντασίας μας, είτε υπάρχουν πραγματικά. δεν παύουν να είναι πηγή αινιγμάτων για τον καθένα μας...

Φυσικά ως σχολείο της Ηπείρου μας είναι αδύνατον να μην γράψουμε για τους μύθους της περιοχής μας!

Το μοναδικό κατοικημένο νησί λίμνης στην Ευρώπη βρίσκεται στην Ελλάδα. Ο λόγος φυσικά για το νησάκι της λίμνης των Ιωαννίνων

, το οποίο, όμως, δεν έχει μόνο αυτή την πρωτοτυπία. Είναι επίσης το μοναδικό νησί λίμνης στον κόσμο χωρίς όνομα!

Ενα νησί ολόκληρο ένας πευκόφυτος βράχος, που η έκτασή του δεν ξεπερνά τα 200 στρέμματα, με έναν παραδοσιακό ηπειρώτικο οικισμό, φτιαγμένο από πέτρα, στη μέση μιας λίμνη, τα νερά της οποίας πρέπει καθημερινά να διασχίσουν οι περίπου 100 οικογένειες που κατοικούν στο νησάκι. Στη λιλιπούτεια ενδοχώρα και στις ακτές του, χτισμένα το ένα δίπλα στο άλλο σχεδόν, επτά βυζαντινά και μεταβυζαντινά μοναστήρια σχηματίζουν μια μοναστική πολιτεία αιώνων, που είναι και η τρίτη μεγαλύτερη στην Ελλάδα, μετά το Αγιον Ορος και τα Μετέωρα.

Ενα νησί στη μέση μιας λίμνης γεμάτης από θρύλους και παραδόσεις. Στη λίμνη στην οποία πνίγηκε η κυρά Φροσύνη από το ζηλιάρη Αλή Πασά Μήλον της ερωτικής έριδος μεταξύ ενός Έλληνα, του γιου του Αλή Πασά και του ίδιου του Αλή Πασά, η Φροσύνη λέγεται πως αρπάχτηκε από τον μουσουλμάνο άρχοντα -μαζί με αρκετές ακόμη Ελληνίδες για να... θολωθούν τα νερά- και κατέληξε πνιγμένη στην λίμνη.

Επίσης ανεπιβεβαίωτη παραμένει η ύπαρξη του υπόγειου τούνελ που υποτίθεται ότι οδηγεί από το νησάκι στην πόλη των Ιωαννίνων, ενώ τους θρύλους και τους μύθους συντηρούν και τα εκθέματα στο κτίσμα της μονής του Αγίου Παντελεήμονα, όπου δολοφονήθηκε ο Αλή Πασάς, και το οποίο έχει διαμορφωθεί σε ένα παραδοσιακό λαϊκό γιαννιώτικο σπίτι που φιλοξενεί διάφορα αντικείμενα της καθημερινής ζωής παλαιότερων εποχών. Την προσοχή τραβά ο πίνακας που απεικονίζει την παράδοση του κεφαλιού του Αλή Πασά στον σουλτάνο αλλά στον χώρο θα δεις και προσωπογραφίες και σκηνές από τη ζωή του Αλή, τις οποίες έφτιαξαν περιηγητές που είχαν επισκεφτεί την αυλή του. Οι περισσότεροι επισκέπτες εντυπωσιάζονται με το άνοιγμα στο πάτωμα από όπου θεωρείται πως πέρασε η σφαίρα που σκότωσε τον Αλή Πασά

Το νησάκι ξεπροβάλλει μέσα από ένα «πέπλο ομίχλης» για να αποκαλύψει τη δική του μακραίωνη ιστορία. Τα караβάκια ξεκινούν από το μόλο κάτω από το Κάστρο των Ιωαννίνων και στο μόλις 10 λεπτών ταξίδι το βλέμμα του επισκέπτη είναι στραμμένο αποκλειστικά στη θέα του κάστρου και στους ψηλούς μιναρέδες, μέχρι να εντοπίσει τον τόπο που θα τον αιχμαλωτίσει ολοκληρωτικά. Το караβάκι αράζει στη μικρή αποβάθρα, που είναι γεμάτη ψαρόβαρκες και δίχτυα, καθώς η βασική ασχολία των κατοίκων είναι το ψάρεμα.

Το στενό δρομάκι που ξεκινά από την αποβάθρα καταλήγει στην κεντρική πλατεία, το Μπακαλιώ όπως ονομάζεται, με τα παραδοσιακά καφενεία. Από εκεί γραφικά ασβεστωμένα δρομάκια οδηγούν στις μονές του νησιού.

Στη βορειοανατολική άκρη του νησιού υπάρχει οικισμός με 110 σπίτια παραδοσιακής αρχιτεκτονικής, ανάμεσά τους και το πατρικό του Κάρουλου Παπούλια.

Οι ντόπιοι πιστεύουν ότι οι πρώτοι κάτοικοι του νησιού ήρθαν από τη Μάνη, κάτι που, ωστόσο, δεν έχει τεκμηριωθεί. Επίσης, ευρήματα μαρτυρούν μια πρώτη ένδειξη ζωής την Εποχή του Χαλκού.

Το Νησάκι γνώρισε την περίοδο ακμής του το 13ο αι., όταν ιδρύθηκε το Δεσποτάτο της Ηπείρου και ανεγέρθηκαν τέσσερις μονές. Αργότερα, το 16ο αι., χτίζονται άλλες δύο, με αποτέλεσμα να αποτελεί προπύργιο του βυζαντινού μοναστικού βίου, καθώς η πνευματική και καλλιτεχνική δραστηριότητα συνεχίστηκε αδιάτάρακτη όλα τα χρόνια. Η παρακμή έρχεται με τον Αλή πασά, που καταπατά την περιουσία των μοναστηριών και επιβάλλει βαριά φορολογία στους κατοίκους. Αυτές οι δύο ενέργειές του είχαν ως αποτέλεσμα το Νησάκι να ερημώσει μέχρι το 1822, οπότε, με την πτώση του Αλή πασά, οι κάτοικοι επιστρέφουν. Στις μέρες μας αποτελεί αυτόνομη κοινότητα με δημοτικό σχολείο και νηπιαγωγείο.

Ποιος δεν έχει ακούσει κάποιο μύθο... μία φανταστική ιστορία, που αφηγούνται συνήθως οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, στους μικρότερους; Οι μύθοι έχουν ένα τρόπο να διεγείρουν τη φαντασία και να μας καθηλώνουν. Όσες φορές και αν τους ακούσεις, νιώθεις μία μικρή ανατριχίλα να σε διαπερνά. Δημιουργείται η επιθυμία να μάθεις όσο το δυνατόν περισσότερα και να ψάξεις κάτι εξωπραγματικό. Το σίγουρο είναι πως από μύθους στην Ελλάδα έχουμε άφθονους! Και στην Ήπειρο υπάρχουν κάποιοι από τους πιο ξακουστούς. Αυτούς τους μύθους θα θυμηθούμε μέσα από αυτό το κείμενο. Το γεφύρι της Άρτας, το πέρασμα των νεκρών από τον Αχέρωντα και το χωριό κάτω από τη λίμνη Ζηρού είναι κάποιοι που έχουν ακουστεί από γενιά σε γενιά.

Το γεφύρι της Άρτας

Ίσως ο πιο γνωστός μύθος που συνοδεύει την Ήπειρο είναι αυτός του γεφυριού της Άρτας. Σύμφωνα λοιπόν με τον μύθο και το δημοτικό τραγούδι που αναφέρεται σε αυτόν, η γέφυρα χτίστηκε από από 1300 κτίστες, 60 μαθητάδες και 45 μάστορες υπό την καθοδήγηση του Πρωτομάστορα. Το γεφύρι της Άρτας “ολημερίς το χτίζανε, το βράδυ γκρεμιζόταν”, μία από τις πιο γνωστές εκφράσεις για την ιστορία του. Οι εργάτες και οι μάστορες μη ξέροντας τι να κάνουν είχαν απογοητευτεί που όλοι τους οι κόποι πήγαιναν χαμένοι. Εμφανίζεται λοιπόν, ένα πουλί με ανθρώπινη φωνή και τους λέει “Αν δεν

στοιχιάσετε άνθρωπο, γιοφύρι δεν στεριώνει”. Ο άνθρωπος που έπρεπε να θυσιαστεί για να χτιστεί το γεφύρι, ήταν η γυναίκα του πρωτομάστορα. Μόλις το άκουσε αυτό ο Πρωτομάστορας έπεσε να πεθάνει από τη στεναχώρια του και σκεφτόταν ποιον τρόπο να βρει για να την προστατέψει. Στέλνει, λοιπόν, μήνυμα στην γυναίκα του με ένα χελιδόνι “ Αργά ντυθεί, αργά αλλαχτεί, αργά να πάει το γιόμα, αργά να πάει και να διαβεί της Άρτας το γιοφύρι”. Όμως το πουλί παράκουσε και της είπε να ντυθεί, να αλλαχτεί και να πάει στο γιόμα όσο πιο γρήγορα μπορούσε. Όταν πήγε στο γεφύρι, βλέπει τον άντρα της θλιμμένο, ρωτάει τους εργάτες τον λόγο και εκείνοι της λένε πως η θλίψη του οφείλεται στο ότι του έπεσε η βέρα στην πρώτη καμάρα και δεν πηγαίνει κανένας να την πάρει. Τότε η γυναίκα του, που τον αγαπούσε τόσο, προθυμοποιείται η ίδια να κατέβει και την φέρει. Μόλις φτάνει στην καμάρα, αρχίζουν οι εργάτες να ρίχνουν ασβέστη για να τη χτίσουν μέσα στο γεφύρι και ο πρωτομάστορας με πόνο ρίχνει τον μεγαλύτερο λίθο. Τότε, η γυναίκα καταριέται το γεφύρι “Ως τρέμει το καρυόφυλλο, να τρέμει το γιοφύρι, κι ως πέφτουν τα δεντρόφυλλα, να πέφτουν οι διαβάτες.” Όμως σύντομα αλλάζει τις κατάρες σε ευχές γιατί της θυμίζουν οι εργάτες πως έχει αδελφό στην ξενιτιά. Τότε η γυναίκα λέει “Αν τρέμουν τ’ άγρια βουνά, να τρέμει το γιοφύρι, κι αν πέφτουν τ’ άγρια πουλιά, να πέφτουν οι διαβάτες, γιατί έχω αδελφό στην ξενιτιά, μη λάχει και περάσει.” Αυτός ο μακάβριος μύθος ακολουθεί το γεφύρι και το κάνει στα μάτια των επισκεπτών μυστηριώδες...

Το πέρασμα των νεκρών

Άλλος ένας μύθος, στην πόλη της Πρέβεζας αυτή τη φορά, είναι το πέρασμα των νεκρών στον Άδη από τον ποταμό Αχέροντα. Λέγεται πως ο “ψυχοπομπός” Ερμής μετέφερε τις ψυχές των νεκρών στον Άδη διασχίζοντας τον Αχέροντα και τις παρέδιδε στον Χάροντα. Η κάθε ψυχή πλήρωνε έναν οβολό για την μεταφορά. Η ψυχή που δεν μπορούσε να πληρώσει, ήταν καταδικασμένη να περιπλανιέται για εκατό χρόνια. Άνθρωποι από όλη την Ελλάδα και όχι μόνο, γνωρίζουν για αυτό το πέρασμα μέσα από την αρχαία μυθολογία. Ακόμη στο χωριό Γλυκή, που διασχίζεται από τον Αχέροντα, συνηθίζεται να πιστεύουν έναν τοπικό μύθο. Αυτός ο μύθος λέει ότι στον Αχέροντα ζούσε ένας δράκος, ο οποίος πίκραινε το νερό του ποταμού, με αποτέλεσμα να μην είναι πόσιμο. Κάθε Δεκαπενταύγουστο έτρωγε δεκαπέντε κορίτσια από το χωριό, ως θυσία. Αυτό, όμως, το μαρτύριο το σταμάτησε ο Άγιος Ιωάννης, ο οποίος σκότωσε το δράκο και από τότε άρχισε να τρέχει γλυκό νερό και έτσι το χωριό ονομάστηκε Γλυκή.

Η Δρακότρυπα και η Αγία Παρασκευή

Στην Ήπειρο, βέβαια, δεν είναι λίγοι οι μύθοι που έχουν ως βασικό πρόσωπο κάποιο δράκο. Ένας ακόμη είναι και αυτός της Αγίας Παρασκευής, στον οικισμό Αμπέλια-Αμμοτόπου, ένας μικρός συνοικισμός κοντά στην Άρτα. Όσοι είναι από τις γύρω περιοχές σίγουρα έχουν επισκεφθεί το ζωκλήσι και την σπηλιά που βρίσκεται ακριβώς δίπλα, τη λεγόμενη Δρακότρυπα. Ο μύθος λέει, πως σε αυτή τη σπηλιά, στην πλαγιά πάνω από τα Αμπέλια, ζούσε ένας δράκος. Αυτός, κάθε χρόνο, στο πανηγύρι του χωριού στο όνομα της Αγίας Παρασκευής, μεταμορφωνόταν σε όμορφο νέο και χόρευε μαζί με τους κατοίκους του χωριού. Εντόπιζε την πιο όμορφη κοπέλα και πάνω στο χορό την άρπαζε, την έβαζε στον ώμο του και την οδηγούσε στη σπηλιά.

Αυτό συνέβαινε κάθε χρόνο και οι κάτοικοι αποφάσισαν να μην ξαναγιορτάσουν. Λίγες μέρες όμως πριν την ημέρα του πανηγυριού εφθανήστηκε μία όμορφη γυναίκα και

τους παρότρυνε να γιορτάσουν κανονικά και να μη φοβούνται για το δράκο. Έτσι, οι κάτοικοι άρχισαν τις ετοιμασίες παρά τον φόβο τους. Ο δράκος μεταμορφώθηκε και πάλι σε νερό όμοιο άντρα και παρακολουθούσε το χορό. Όταν, ξαφνικά, την προσοχή του τράβηξε η πιο όμορφη γυναίκα απ όλες, που δεν ήταν άλλη παρά η Αγία Παρασκευή. Τότε ο Δράκος πηγαίνει κοντά της και την τραβάει με δύναμη από το χέρι. Εκείνη, όμως του έσφιξε με περισσότερη δύναμη, τόση που έκανε το δράκο να καταλάβει πως ήταν υπερφυσική και να φοβηθεί. Τότε, φεύγει τρέχοντας για να κρυφτεί στη σπηλιά του. Η Αγία Παρασκευή τον ακολούθησε και στην είσοδο της σπηλιάς τον σκότωσε. Λένε πως τα μέρη από το σώμα του δράκου διακρίνονται στο βάθος της σπηλιάς, όπως το κεφάλι του και τα γεννητικά του όργανα. Μετά από αυτό, οι κάτοικοι για να τιμήσουν την Αγία Παρασκευή έχτισαν το μικρό ξωκλήσι δίπλα από τη “Δρακότρυπα”. Λένε, επίσης, πως τρεις παπάδες μπήκαν για να εξερ

ευνήσουν τη σπηλιά αλλά εξαφανίστηκαν. Μέσω αυτού του μύθου η εκκλησία και η Δρακότρυπα είναι επιλογή για πολλούς επισκέπτες. Παρόλο που ο συγκεκριμένος μύθος δεν είναι τόσο γνωστός σε ανθρώπους που δεν κατάγονται από την Ήπειρο, το τυχαίο άκουσμά του τους παρακινεί να δουν πως είναι αυτή η Δρακότρυπα που τους διηγήθηκαν.

Ο Αη-Γιώργης

Φυσικά, ξακουστός μύθος είναι και αυτός στο χωριό Άγιος Γεώργιος, κοντά στη Φιλιπιάδα. Απέναντι από το χωριό, στη μεγάλη τρύπα που σχηματίζουν τα βράχια, λέγεται, πως είδαν τον Αη-Γιώργη να καλπάζει πάνω σε φτερωτό άλογο. Επίσης αναφέρετε πως ο Άγιος ευλόγησε τον τόπο και το νερό ανάβλυσε στο χωριό, που πήρε και το όνομα του. Εκεί, οι επισκέπτες που παίρνουν από την Εθνική Οδό Άρτας-Ιωαννίνων και κοιτάζει θα δει έναν σταυρό που έχει τοποθετηθεί για να τιμήσουν το μέρος και τον Άγιο.

Το χωριό κάτω από τη λίμνη Ζηρού

Και βέβαια δεν θα μπορούσαμε να παραλείψουμε, ακόμη ένα μύθο, επίσης γνωστό και χλιοειπομένο. Ο μύθος αυτός, αφορά τη λίμνη Ζηρού και τη δημιουργία της. Λένε πως πριν στο σημείο αυτό υπήρχε ένα χωριό, στο οποίο ζούσαν δύο αδερφές, μία πλούσια και μία φτωχιά. Οι δύο αδερφές βρισκόντουσαν συνεχώς σε διαμάχη για τα ορφανά παιδιά της φτώχης που έτρωγαν τα αποφάγια των παιδιών της πλούσιας. Έτσι η

φτωχή αδερφή αποφάσισε να αφήσει το χωριό και να ακολουθήσει το δρόμο της ξενιτιάς. Ανεβαίνοντας το βουνό πάνω από τη λίμνη παρουσιάστηκε μπροστά της ένας άγγελος και της είπε πως ότι και αν συμβεί να μην κοιτάξει πίσω της γιατί θα γινόταν

πέτρα. Μετά από αυτήν την προειδοποίηση ακολούθησε σεισμός και η περιοχή κατέρρευσε, νερό ανάβλυσε από τη γή με αποτέλεσμα να καταπιεί ολόκληρο το χωριό και μαζί το σπίτι και την οικογένεια της πλούσιας αδελφής. Η φτωχή αδελφή παράκουσε τον άγγελο και στο άκουσμα της καταστροφής γύρισε πίσω. Έτσι πέτρωσε μαζί με τον γάιδαρό της και έμεινε για πάντα η μορφή της εκεί. Το άγαλμά της διακρίνεται στον μεγάλο βράχο ανατολικά της λίμνης. Πολλοί θέλησαν να εξερευνήσουν τη λίμνη, αλλά δεν τα κατάφεραν αφού σε ένα σημείο της ακόμη δεν έχουν βρει τον πάτο. Όσοι προσπάθησαν να δουν τι υπάρχει μέσα στη λίμνη δεν επέζησαν για να μας διηγηθούν.

Όλοι αυτοί οι μύθοι λέγονται και θα λέγονται για πάρα πολύ καιρό και θα βοηθούν στην τέρψη της φαντασίας, όχι μόνο των κατοίκων των γύρω περιοχών αλλά και όσων επισκεπτών ακούνε κατά καιρούς για τους τρανούς μύθους της Ηπείρου και τους αναζητούν στα ταξίδια τους στο τόπο μας. Εμείς το μόνο που οφείλουμε να κάνουμε είναι να τους κρατάμε ζωντανούς μέσα από τις αφηγήσεις μας.

Τα παιδιά της ομάδας θέλοντας να εμβαθύνουν στο θέμα πήραν μερικές συνεντεύξεις από τους συγχωριανούς τους σχετικά με μύθους στα χωριά τους.

Οι ιστορίες που μας διηγήθηκαν αφορούν γεγονότα τα οποία εξιστόρησαν γιαγιάδες των μαθητών της ομάδας τις οποίες ονομάσαμε “Η Καμπάνα που χτύπησε 3 φορές” και “Οι τρεις φίλοι στο νεκροταφείο”

Η καμπάνα που χτύπησε 3 φορές

Ήταν Ανάσταση και ήμασταν στο εξοχικό της πεθεράς του αδερφού μου. Γύρω στις 4 το πρωί καθόμασταν εγώ, ο αδερφός μου και η γυναίκα του στην αυλή καθώς δεν μας κολλούσε ύπνος. Κάποια στιγμή λέγαμε για ιστορίες που έχουν ακούσει για την περιοχή. Ξέχασα να πω πως το σπίτι βρίσκεται στη Σφεντόνα (ένα βουνό στο Σιστρούνι) μαζί με άλλα 6 σπίτια. Σε κάποια φάση είπαμε να πάρουμε τους φακούς και να πάμε μια βόλτα να ξεμουδιάσουμε. Χωρίς να το καταλάβουμε είχαμε απομακρυνθεί αρκετά από το σπίτι. Η γυναίκα του αδερφού μου είπε κάτι που εκείνη την στιγμή δεν ήθελα να ακούσω, πλησιάζαμε στο νεκροταφείο. Υπήρχε μόνο μια λάμπα που φώτιζε τον δρόμο. Από ένα σημείο και μετά ήταν εντελώς σκοτάδι. Ήθελα να κάνω τον έξυπνο και πρότεινα να συνεχίσουμε με τους φακούς. Τους ανάψαμε και προχωρήσαμε. Σε κάποια φάση είχε μια

στροφή και γύρω μας πυκνοί θάμνοι. Με το που στρίψαμε το αίμα μου πάγωσε. Στα 200 μέτρα ήταν το νεκροταφείο. Δεν ξέρω γιατί φοβήθηκα τόσο (στην αρχή). Μάλλον αυτή η ησυχία και η θέα με τα καντηλάκια να τρεμοπαίζουν. Αυτό όμως δεν ήταν τίποτα. Ο αδερφός μου με κορόιδευε που τρόμαξα. Α ξέχασα να πω πως ο αδερφός μου είχε τότε μια σκυλίτσα την Ρόζα . Αποφασίσαμε να γυρίσουμε πίσω. Ξαφνικά η Ρόζα άρχισε να κοιτάει προς την μεριά του νεκροταφείου και να γρυλίζει. Το αίμα μας πάγωσε. Η καμπάνα της εκκλησίας χτύπησε 3 φορές. Φωτίσαμε με τους φακούς το καμπαναριό όμως δεν είδαμε κάτι. Το βάλουμε στα πόδια και φτάσαμε στο σπίτι. Την άλλη μέρα το απόγευμα πήγαμε πάλι εκεί. Όμως αυτό που είδαμε μας έκανε να τρομάσουμε πιο πολύ. Το καμπαναριό είχε καταστραφεί τρεις εβδομάδες πριν, από έναν σεισμό που είχε γίνει. Από τότε, όταν ακούω καμπάνα μου έρχεται στο μυαλό εκείνη η νύχτα.

Οι τρεις φίλοι στο νεκροταφείο

Ήταν μια φορά 3 φίλοι που πέρασαν μεσάνυχτα έξω από το νεκροταφείο στο Ριζοβούνι ... Τότε αποφάσισαν να βάλουν ένα στοιχείημα για να δουν πόσο "γενναίοι" είναι. Αποφάσισαν λοιπόν να μπουν στο νεκροταφείο ένας-ένας, να περάσουν απ όλους τους τάφους, και να ξαναγυρίσουν. Παρόλο που οι δυο δεν είχαν κανένα πρόβλημα, ο τρίτος είχε αρχίσει να τρομάζει και μόνο στην ιδέα ότι θα έμπαινε νύχτα στο νεκροταφείο! Στο φόβο όμως μην τον κοροϊδεύσουν οι υπόλοιποι δέχτηκε, με την προϋπόθεση να μπει τελευταίος... Έτσι κι έγινε! Μπήκε αρχικά ο ένας απ την παρέα, και σε περίπου 10 λεπτά βγήκε απ το νεκροταφείο! Το ίδιο έγινε και με τον δεύτερο! Και τώρα ήταν η σειρά του 3ου της παρέας, ο οποίος είχε αρχίσει να τρέμει απ το φόβο του, καταλαβαίνοντας πως ήταν η σειρά του να μπει... Οι φίλοι του όμως δεν πίστεψαν ότι θα άντεχε τη δοκιμασία και για να βεβαιωθούν ότι θα έφτανε και στον τελευταίο τάφο, του έδωσαν ένα μαχαίρι. "Αυτό το μαχαίρι θα το καρφώσεις στον τελευταίο τάφο" του είπαν. "Έπειτα θα μπορούμε εμείς και βλέποντάς το καρφωμένο εκεί, θα καταλάβουμε ότι όντως έκανες αυτό που συμφωνήσαμε"...

Τελικά, μπήκε μέσα στο νεκροταφείο, πέρασε απ όλους τους τάφους, ώσπου έφτασε στον τελευταίο... Καρφώνει τρεμάμενος και βιαστικός το μαχαίρι και γυρνάει για να φύγει τρέχοντας! Όμως γυρίζοντας, κάτι σαν χέρι τον κρατάει απ την μπλούζα του, εμποδίζοντάς τον να φύγει! Και τότε, κατατρομαγμένος όπως είναι φυσικό, πεθαίνει από ανακοπή καρδιάς...

Οι δυο φίλοι του που τον περίμεναν απ έξω, άρχισαν να ανησυχούν καθώς είχε περάσει ήδη πολύ ώρα. Αναρωτιόνταν τι μπορούσε να του έχει συμβεί! Φοβισμένοι κι αυτοί, παίρνουν την απόφαση να μπουν στο νεκροταφείο και να τον αναζητήσουν. Αφού έψαξαν όλους σχεδόν τους τάφους, φτάνουν στον τελευταίο! Και βλέπουν τον φίλο τους νεκρό...και το μαχαίρι που κάρφωσε στον τάφο, να έχει πιαστεί από την μπλούζα του...

Ποιος δεν έχει ακούσει κάποιο μύθο... μία φανταστική ιστορία, που αφηγούνται συνήθως οι μεγαλύτεροι σε ηλικία, στους μικρότερους; Οι μύθοι έχουν ένα τρόπο να

διεγείρουν τη φαντασία και να μας καθηλώνουν. Όσες φορές και αν τους ακούσεις, νιώθεις μία μικρή ανατριχίλα να σε διαπερνά. Δημιουργείται η επιθυμία να μάθεις όσο το δυνατόν περισσότερα και να ψάξεις κάτι εξωπραγματικό. Το σίγουρο είναι πως από μύθους στην Ελλάδα έχουμε άφθονους! Και στην Ήπειρο υπάρχουν κάποιοι από τους πιο ξακουστούς. Αυτούς τους μύθους θα θυμηθούμε μέσα από αυτό το κείμενο. Το γεφύρι της Άρτας, το πέρασμα των νεκρών από τον Αχέρωντα και το χωριό κάτω από τη λίμνη Ζηρού είναι κάποιοι που έχουν ακουστεί από γενιά σε γενιά.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Από τις δραστηριότητες με τις οποίες ασχοληθήκαμε στη διάρκεια του project αυτή που μας άρεσε περισσότερο είναι το βιωματικό παιχνίδι γιατί μάθαμε να συνεργαζόμαστε σαν ομάδα και οι συνεντεύξεις που πήραμε οι ίδιοι από τις γιαγιάδες μας. Μάθαμε για τους θρύλους και τους μύθους του τόπου μας και εμβαθύναμε στο υπερφυσικό και στο άγνωστο.

Θέμα 4ης Ομάδας: «Το τρίγωνο των Βερμούδων και τα μυστικά του»

Ομάδα 4η : Αντέλη Ελευθερία - Κοκκίνη Αναστασία - Αποστόλου Αθανασία - Κάτσενου Μαρία

ΤΡΙΓΩΝΟ ΤΩΝ ΒΕΡΜΟΥΔΩΝ

Η 4^η ομάδα του τμήματος Α1 του ΓΕΛ Θεσπρωτικού αναλάβαμε το θέμα << Το τρίγωνο των Βερμούδων και τα μυστικά που κρύβει >>. Στην εργασία γίνεται εκτενής ανάλυση

του μυστηρίου που κρύβει , του λόγου για τον οποίο το τρίγωνο των Βερμούδων απέκτησε τόσο μεγάλη φήμη και έμεινε γνωστό ως Τρίγωνο του Διαβόλου. Ποιες εξαφανίσεις όμως το καθιστούν ως μια από τις πιο τρομακτικές περιοχές του πλανήτη και κατά πόσο αυτές αληθεύουν ; Θα προσπαθήσουμε να δώσουμε απαντήσεις στα ερωτήματα που θέτονται στην εργασία μας . Στην εργασία μας δίνεται η σύνδεση της Ελλάδας με το Τρίγωνο και πληροφορίες για την Αρχαία Πόλη που βρέθηκε στον πυθμένα του Ωκεανού .Τέλος δίνονται κάποιες εξίσου μυστηριώδης περιοχές που σχετίζονται με το Τρίγωνο .

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ;

Ας ξεκινήσουμε από το πού βρίσκεται το επονομαζόμενο ως Τρίγωνο των Βερμούδων και τότε ξεκίνησαν οι μύθοι που το συνοδεύουν. Το περίφημο τρίγωνο βρίσκεται ανάμεσα στις Βερμούδες, το Μαϊάμι της Φλόριντα και το Σαν Χουάν του Πουέρτο Ρίκο, καλύπτοντας μια τεράστια θαλάσσια περιοχή 500.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων.

Η κακή φήμη του φαίνεται πως ξεκίνησε από τον Χριστόφορο Κολόμβο, ο οποίος στις 8 Οκτωβρίου του 1492 έγραψε στο ημερολόγιό του ότι συμβαίνουν διάφορα περίεργα στην περιοχή, ιδίως με τις πυξίδες. ; Όμως χρειάστηκε να περάσουν περίπου 100 χρόνια για να βγει κάποιος δημόσια να αναφερθεί στο μυστήριο της περιοχής. Ο Έντουαρντ Βαν Γουίνκλ Τζόουνς σε άρθρο του στο Associated Press (1950) έγραψε για διάφορα περιστατικά μυστηριωδών εξαφανίσεων πλοίων και αεροπλάνων στο Τρίγωνο των Βερμούδων. Ο Τζόουνς αναφέρθηκε σε περίπου 135 ανθρώπους, που χάθηκαν στα νερά της περιοχής χωρίς να αφήσουν πίσω τους ούτε ένα ίχνος.

Η αρχή έγινε κι ο μύθος -ή η πραγματικότητα;- άρχισε σταδιακά να γιγαντώνεται.

Όσο για τον όρο «Τρίγωνο των Βερμούδων» μάλλον ανήκει στο περιοδικό Argosy Magazine, το οποίο χαρακτήρισε το 1964 την περιοχή ως «The Deadly Bermuda Triangle».

Μαζί βεβαίως με την εμφάνισή του στα media (αργότερα και στις εκδόσεις, στον κινηματογράφο και στην τηλεόραση), ξεκίνησε και η αμφισβήτησή του. Το 1975, η Μαίρη Μάργκαρετ Φούλερ, εκδότρια του περιοδικού Fate, επικοινωνήσε με την ασφαλιστική εταιρία Lloyd's για στοιχεία από ατυχήματα που είχαν σημειωθεί στην περιοχή. Σύμφωνα με τα αρχεία της Lloyd's, 428 σκάφη φέρεται να είχαν εξαφανιστεί μεταξύ 1955 και 1975, αριθμός που όπως σημειώνει η εταιρία δεν ήταν αξιοσημείωτα μεγαλύτερος από άλλες θαλάσσιες περιοχές. Στη συνέχεια, όμως, αμφισβητήθηκαν και τα στοιχεία της Lloyd's από τον Τζιαν Κουαζάρ, ο οποίος ερεύνησε όλα τα περιστατικά μιας 12ετίας, παίρνοντας στοιχεία από την αμερικανική ακτοφυλακή για να καταλήξει πως τα χαμένα σκάφη ανέρχονταν στα 300 ανά δύο χρόνια.

Πότε και πώς έγινε «μυστηριώδες»

Το μυστήριο του Τριγώνου των Βερμούδων υπάρχει επισήμως στα καταγραμμένα χρονικά και τα μυαλά των ανθρώπων από την πρώτη προβλεπόμενη από τον Τύπο υπόθεση εξαφάνισης του 1945, με τα πέντε αμερικανικά αεροσκάφη που χάθηκαν στην περιοχή.

Τροφή στον μύθο των μυστηρίων έδωσε ο ρεπόρτερ E.V.W. Jones, που σχημάτισε μια λίστα από «περίεργες εξαφανίσεις» πλοίων και αεροσκαφών μεταξύ των ακτών της Φλόριντα και των Βερμούδων.

Δύο χρόνια αργότερα, ο George X. Sand θα έγραφε ένα άρθρο για το περιοδικό «Fate», στο οποίο θα περιέγραφε σκανδαλωδώς μια σειρά από θαλάσσια μυστήρια στην περιοχή, δίνοντας τροφή στον νεοσύστατο μύθο!

Καθώς τα περιστατικά εξαφανίσεων στην περιοχή συσσωρεύονταν (ή αποκτούσαν απλώς μεγαλύτερη δημοσιότητα), η φήμη του Τριγώνου των Βερμούδων εκτοξευόταν, με παρελθόντα ναυάγια να αναλύονται πλέον υπό το πρίσμα του μύθου. Το 1964, το περιοδικό «Argosy Magazine» θα έδινε στο τρίγωνο το περίφημο όνομά του [«The Deadly Bermuda Triangle» του Vincent Gaddis] και έκτοτε ο θρύλος του μόνο διαπρεπέστερος θα γινόταν.

Όσο ο καιρός περνούσε, ολοένα και περισσότερα άρθρα, βιβλία, ταινίες και «μελέτες» θα εμφανίζονταν, ρίχνοντας λάδι στη φωτιά του μύθου και διανθίζοντάς τον με ευφάνταστες θεωρίες από απαγωγές εξωγήινων μέχρι και γιγάντια χταπόδια!

Η θεωρία της Ατλαντίδας μπορεί επίσης να συνδυαστεί και με μια άλλη δημοφιλή άποψη που λέει πως πίσω από το τρίγωνο των Βερμούδων κρύβονται εξωγήινοι (με τους οποίους βρίσκονταν ήδη σε επαφή οι κάτοικοι της Ατλαντίδας). Κάποιοι πιστεύουν μάλιστα ότι στην περιοχή του υπάρχει η πόλη που οδηγεί σε άλλους πλανήτες. Η πόλη υπάρχει λέει μια άλλη εκδοχή, αλλά οδηγεί σε ένα ταξίδι στο χρόνο, ή σε μια άλλη διάσταση ή και στον κάτω κόσμο υποστηρίζουν άλλες θεωρίες, οι οποίες συνέχισαν την προσπάθεια να προσπαθούν να εξηγήσουν το πώς γίνεται τόσο μεγάλα πλοία και αεροπλάνα να εξαφανίζονται ξαφνικά χωρίς να αφήνουν ίχνη.

ΟΙ ΕΞΑΦΑΝΙΣΕΙΣ

Πάνω από 15 μεγάλα φορτηγά πλοία έχουν εξαφανιστεί στο τρίγωνο των Βερμούδων, για να δούμε ποιά είναι...

1609 Η ναυαγοσωστική βάρκα του "Sea Venture" επτά άτομα εξαφανίζονται χωρίς να αφήσουν ίχνη.

1810 Επιβατικό πλοίο "Patriot". Το συγκεκριμένο πλοίο μετέφερε την κόρη του αντιπροέδρου των ΗΠΑ Aaron Burr. Πλοίο και πλήρωμα χάθηκαν χωρίς ίχνη.

1812 Το πολεμικό πλοίο "Wasp" εξαφανίστηκε χωρίς ίχνη.

1918 Πετρελαιοκίνητο σκάφος εφοδιασμού "Cyclops" 14.500 τόνων εξαφανίστηκε χωρίς κανένα ίχνος.

1926 Επιβατικό πλοίο "Porta Noca" εξαφανίστηκε μυστηριωδώς.

1950 Εξαφανίστηκε το φορτηγό πλοίο "Sandra".

1958 Το γιοτ "Renovoc" εξαφανίζεται χωρίς να αφήσει το παραμικρό ίχνος.

1967 Το γιοτ "Magic" εξαφανίζεται μαζί με επιβάτες και πλήρωμα.

1973 Το γιοτ "Witch" εξαφανίζεται.

1973 Το Γερμανικό φορτηγό πλοίο "Anita" χάνεται και αυτό στο Τρίγωνο των Βερμούδων.

ΤΟ ΑΤΜΟΠΛΟΙΟ ΣΟΤΟΡΑΧΙ

Η Κουβανική ακτοφυλακή ανακοίνωσε ότι εντόπισε ένα σκάφος που κατευθυνόταν ακυβέρνητο προς το νησί και θεωρεί ότι πρόκειται για το SS Cotopaxi, το πλοίο που εξαφανίστηκε μυστηριωδώς το 1925 στην περιοχή του Τριγώνου των Βερμούδων.

Οι Κουβανικές αρχές εντόπισαν το πλοίο για πρώτη φορά στις 16 του Μάη, κοντά σε μια απαγορευμένη στρατιωτική ζώνη, δυτικά της Αβάνας. Αφού οι προσπάθειες τους να επικοινωνήσουν με το πλήρωμα αποδείχθηκαν άκαρπες, έστειλαν τρία περιπολικά σκάφη να προσεγγίσουν το πλοίο, όπου και διαπίστωσαν ότι αυτό έπλεε ακυβέρνητο.

Έκπληκτοι οι άντρες της ακτοφυλακής αντίκρισαν ένα έρημο πλοίο-αντίκα, ηλικίας 100 χρόνων, που ήταν εμφανώς εγκαταλειμμένο εδώ και πολλά χρόνια και σχεδόν άμεσα αναγνώρισαν το ατμόπλοιο Cotopaxi, που είχε εξαφανιστεί το 1925.

Τα πέντε βομβαρδιστικά - Το ανθρώπινο σφάλμα Νυκτερινή πτήση και κακή ορατότητα

Μια από τις πιο εντυπωσιακές ιστορίες που ειπώθηκαν ποτέ για το «Τρίγωνο των Βερμούδων», αναφέρεται στη μυστηριώδη εξαφάνιση πέντε βομβαρδιστικών τύπου «Εκδικητής» (Avengeer) στις 5 Δεκεμβρίου 1945. Αμέσως μετά ένα γιγαντιαίο αεροσκάφος τύπου Μάρτιν Μάρινερ (Martin Mariner) με πλήρωμα 13 άνδρες που ξεκίνησε για την

έρευνα, χάθηκε κι αυτό.

Τούτη η ιστορία αναφέρεται και στο βιβλίο μου «Τα UFO κ.λ.π.». Εκεί αναφέρω τη φήμη ότι βρέθηκε κάποιος επιζών σε πλαστική βάρκα, και συνεχίζω: «Τούτη η ιστορία για τον επιζήσαντα δεν βεβαιώνεται επισήμως αλλά είναι βέβαιο πως ένα μεγάλο «μυστήριο» έχει συνδεθεί με την εξαφάνιση αυτών των έξι αεροσκαφών και των πληρωμάτων τους». Αυτό το βιβλίο μου κυκλοφόρησε ένα χρόνο πριν από το βιβλίο του Kusche και φαίνεται πως κι εδώ αυτός έλυσε ένα άλλο πρόβλημα, προφανώς το πιο εντυπωσιακό από όλα τα υποτιθέμενα μυστήρια του «Τριγώνου των Βερμούδων».

Ο συγγραφέας αναλύει τις επίσημες εκθέσεις και φθάνει σ' ένα αριθμό συμπερασμάτων διαφορετικών από εκείνα που είχαν διατυπωθεί πριν. Μερικά από τα πιο κοινολογούμενα σημεία του θρύλου δεν αναφέρονται στην επίσημη έκθεση. Έτσι δεν γίνεται μνεία του παράξενου σκάφους που πλησίασε, ούτε του αχρησιμοποίητου σήματος κινδύνου των ελεγκτών του πύργου στο Μαϊάμι που δεν λήφθηκε υπόψη. Οι καταγραμμένες συνομιλίες λένε πως χάθηκαν, αλλά ο διάλογος δεν ήταν δραματικός. Ο αρχηγός της μοίρας των βομβαρδιστικών δεν ήταν εξοικειωμένος με τη περιοχή, και όλοι οι άλλοι πλην ενός από αυτούς που ήσαν μαζί με τον αρχηγό ήσαν εκπαιδευόμενοι. Αν και κατάλαβαν πολλές φορές κατά τη διάρκεια της πτήσης, πως είχαν χάσει το δρόμο τους, και διαφωνούσαν με τους αρχηγούς τους ως προς το που πάνε, η εκπαίδευσή τους επέβαλλε, να υπακούν στις διαταγές του αρχηγού. Η πτήση άλλαξε πορεία πολλές φορές, αλλά ποτέ δεν ακολούθησε τις προτάσεις των μαθητών, και τούτο εξ αιτίας της υπακοής προς τον αρχηγό. Η επίσημη έκθεση λέει ότι χάθηκαν, πετούσαν χωρίς προσανατολισμό για τέσσαρες ώρες, και ότι τους εξαντλήθηκαν τα καύσιμα, και καθώς φαίνεται βυθίστηκαν στη θάλασσα ανατολικά των Ηνωμένων Πολιτειών και βόρεια από τις Μπαχάμες.

Αν και ο καιρός ήταν «καλός» όταν τα αεροπλάνα απογειώθηκαν, γρήγορα χάλασε και τούτο εξηγεί τα λανθασμένα μηνύματα και το μύθο που δημιουργήθηκε γύρω από τις πληροφορίες των πληρωμάτων. Τα αεροπλάνα έρευνας ανέφεραν ότι οι ανεμοστρόβιλοι ήσαν σφοδροί και ότι οι συνθήκες πτήσης δεν ήσαν ασφαλείς. Πολύ ταραγμένη θάλασσα επίσης αναφέρονταν και τούτο εξηγεί γιατί δεν βρέθηκαν ποτέ ούτε τμήματα ή συντρίμια. Η πτήση άρχισε στις 2.10 μ.μ και μετά από μερικές αλλαγές πορείας μια εντολή δόθηκε από τον αρχηγό της πτήσης στις 5.16 μ.μ. «θα πετάξουμε 2700 (Δυτικά) μέχρι να βρούμε την ακτή ή να εξαντλήσουμε τα καύσιμα». Έπειτα στις 5.22 μ.μ δόθηκε

μια διαταγή από τον υποσημηναγό Ταίλτορ (Taylor), τον αρχηγό: «όταν ο πρώτος θα κατέβει στα δέκα γαλόνια καυσίμου θα προσθαλασσωθούμε όλοι μαζί. Το καταλάβατε όλοι;». Σήματα εξακολουθούσαν να έρχονται από τον αρχηγό μέχρι τις 7 μ.μ πολύ μετά αφ' ότου σκοτείνιασε. Τα καύσιμα θα τους εξαντλήθηκαν γύρω στις 8 μ.μ..

Ο υποσημηναγός Ταίλτορ προφανώς φαντάστηκε, πως ήταν πάνω από τα νησάκια της Φλώριδας αλλά στην πραγματικότητα ήταν 40 μίλια βόρεια από τις Μπαχάμες. Εξακολουθούσε να ρωτάει την ώρα, και ανέφερε πως καμιά από τις δύο πυξίδες του δεν λειτουργούσε σωστά. Χωρίς ρολόι και πυξίδα, φαίνεται πως έχασε τον προσανατολισμό του και επέτρεψε σ' ένα πιλότο που εργαζόταν η πυξίδα του, να καθοδηγεί την πτήση σύμφωνα με τις διαταγές του. Αυτός παρέμεινε υπεύθυνος. Αρνήθηκε ,να μεταβάλει το μήκος κύματος του ασυρμάτου του στο κανάλι αμέσου ανάγκης για να είναι βέβαιος ότι αυτός συντόνιζε τη πτήση όλων. Αυτό σημαίνει πως έχασε επαφή με τον επίγειο σταθμό που τον αναζητούσε. Πολύ ταραγμένες θάλασσες, σκοτάδι και περιορισμένη ορατότητα, λήψη διαταγών, έλλειψη καυσίμων- μ' αυτές τις εξηγήσεις το μεγαλύτερο μέρος του μυστηρίου έχει εξηγηθεί. Με το χάραγμα της μέρας που η έρευνα άρχισε, η θυελλώδης θάλασσα είχε κάνει το χειρότερο, και τα πέντε βομβαρδιστικά θάφτηκαν στον ωκεανό.

Τι συνέβη στο Αεροπλάνο Έρευνας;

Αντίθετα με τα θρυλούμενα, το αεροπλάνο έρευνας που χάθηκε, ούτε ήταν το μόνο που τάφηκε ούτε ήταν και το πρώτο. Το Μάρινερ απογειώθηκε στις 7.27 μ.μ. και μια έκρηξη αναφέρθηκε ακριβώς στο σημείο που το αεροπλάνο θα έπρεπε να βρισκόταν, 23 λεπτά αργότερα. Τούτο συνέβη σε μια σκοτεινή και θυελλώδη νύκτα και όχι ένα ηλιόλουστο πρωινό, όπως ο θρύλος υποστηρίζει. Ο Kusche αναφέρει (σ. 127), ότι τα Μάρινερ είχαν πάρει το παρατσούκλι «υπάμενη δεξαμενή βενζίνης», γιατί υπήρχε η αντίληψη ότι ένα τοιγάρο ή ένας σπινθήρας μπορούσε να προκαλέσει έκρηξη. Παράξενες συμπτώσεις συνέβησαν στην ιστορία, και φαίνεται πως σε μια τέτοια σύμπτωση οφείλεται και αυτή η τραγωδία. Άλλη μια φορά ο μύθος για το «Τρίγωνο του Διαβόλου» δεν άντεξε στην έρευνα των αμερόληπτων παρατηρητών. Είμαι ένας συγγραφέας που πείσθηκα από την μαρτυρία και τα στοιχεία των επισήμων εκθέσεων

Ο Κασιώτης

Ο Κασιώτης ναυτικός που ναυάγησε στο τρίγωνο των Βερμούδων. Κατάφερε να σωθεί, αλλά από το υπόλοιπο πλήρωμα οι 18 πνίγηκαν στα νερά του Ατλαντικού. Το μοιραίο φορτίο με τους 400 τόνους δυναμίτιδας...

Το βαπόρι χάθηκε στις 15/11/1962 στο πιο παράξενο τρίγωνο, αυτό των Βερμούδων. Έμειναν επτά ναυτικοί να το θυμίζουν, μεταξύ τους και ο Κασιώτης Αντώνης

Αράπης. Θαύμα, τόχη ή πιο απλά «όποιου του μέλει να πνιγεί, ποτέ του δεν πεθαίνει»; Ο γιος του ναυτικού που σώθηκε, είναι ο γιατρός Γιάννης Αράπης, ίδιες απορίες έχει κι εκείνος με όλους εμάς, τους στεριανούς, μα όταν μιλά για αυτή την ιστορία, τα μάτια του γεμίζουν από ένα περίεργο άλικο χρώμα, μοιάζουν με της θάλασσας, έτσι γίνεται κι εκείνη, όταν θέλει να παίξει λίγο με την αδύναμη ισορροπία μας. Η ιστορία του πλοίου «Captain George» ξεκινά με τα 100 Liberty που δόθηκαν στους Έλληνες εφοπλιστές αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο πόλεμο. Ο άνθρωπος που είχε την ιδέα και κατάφερε να πείσει Έλληνες και Αμερικάνους, για την προνομιακή αγορά των φορτηγών, ήταν ο «πρύτανης της Ελληνικής ναυτιλίας», ο Κασιώτης Μανώλης Κουλουκουντής. Στα δικά του χέρια πέρασαν 11 τέτοια βαπόρια. Ένα από αυτά μετονομάστηκε σε «Μαρία Κουλουκουντή». Το φορτηγό 7.188 τόνων, αρκετά χρόνια μετά πέρασε στα χέρια της εταιρίας «Βαλόρια», αν και είχε Λιβεριανή σημαία, ήταν στο Ελληνικό νηολόγιο, ακόμη και οι ναυτικοί του ήταν Έλληνες, όλοι εκτός από τον ασυρματιστή, τον Εγγλέζο Μάρτιν Γουόλτερ Φίσερ. Στο τελευταίο μπάρκο το πλοίο ήταν γεμάτο, κουβαλούσε πολλά διαφορετικά

εμπορεύματα....

Όλα ήταν προορισμένα για την Τρίπολη της Λιβύης, αφού σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, είχαν προγραμματισμένη χρήση, το άνοιγμα μιας πετρελαιοπηγής μέσα στην έρημο.... Το «Captain George» αναχώρησε στις 14 Νοέμβρη 1962 από το λιμάνι της Νέας Ορλεάνης. Το 25μελές πλήρωμα θα διέσχιζε τον Ατλαντικό Ωκεανό, έπειτα θα περνούσε το Γιβραλτάρ και θα έμπαινε, να ξεφορτώσει και να ξαποστάσει, στο λιμάνι της πρωτεύουσας της Λιβύης. Όμως η μοίρα είχε ήδη κανονίσει το τελευταίο πρόγραμμα. Αμέσως μόλις ανοίχτηκαν από το ακρωτήριο Χένρι βρέθηκαν στο μάτι μιας άγριας θαλασσοταραχής. Κύματα που ξεπερνούσαν σε ύψος τα 60 πόδια, ενώ η ταχύτητα του ανέμου άγγιζε τα 50 ναυτικά μίλια! Ωστόσο οι Έλληνες ναυτικοί μαθημένοι από τέτοια τερτίπια του Ποσειδώνα, κατέβαιναν υπομονετικά το τρίγωνο των Βερμούδων. Τα ξημερώματα (04:30) της Πέμπτης 15 Νοέμβρη 1962, ο Εγγλέζος ασυρματιστής έστειλε το πρώτο σήμα και καλούσε σε βοήθεια: «Φωτιά και πυκνοί καπνοί έχουν τυλίξει το πλοίο. Σώστε τις ψυχές μας». Ακολούθησαν μια σειρά από δραματικά σήματα, από τη μια τα σωθικά του πλοίου ξέρναγαν φωτιά, ενώ ο καιρός δεν έλεγε να καλμάρει. Για 20 ώρες οι Έλληνες ναυτικοί έδωσαν τη μάχη με τα στοιχεία της φύσης. Ούτε οι φλόγες, ούτε το νερό δεν ήθελαν να χαμηλώσουν. Η κατάσταση όλο και χειροτέρευε, αν η φωτιά έφτανε στο πωραίο αμπάρι και έγλυφε τον δυναμίτη, τότε η έκρηξη ήταν αναπόφευκτη

Αρχαία πόλη κάτω από το Τρίγωνο των Βερμούδων

Στο βυθό του ωκεανού στην περιοχή του Τριγώνου των Βερμούδων μια ομάδα Καναδών επιστημόνων εντόπισε πρόσφατα μια χαμένη πόλη. Κοντά στις ακτές της Κούβας, ένα υποβρύχιο ρομπότ κατέγραψε ερείπια κτιρίων, τέσσερις γιγάντιες πυραμίδες και

κάτι που μοιάζει με άγαλμα Σφίγγας.

Οι ειδικοί εκτιμούν ότι τα βυθισμένα κτίσματα ανήκουν στην προκλασική περίοδο της ιστορίας της Καραϊβικής και της Κεντρικής Αμερικής και η αρχαία πόλη θα μπορούσε να κατοικείται από εκπροσώπους πολιτισμού, παρόμοιου με τους κατοίκους της Τεοτιουακάν (εγκαταλελειμμένη πόλη, που βρίσκεται σε απόσταση 50 χλμ. από την Πόλη του Μεξικού και έχει ηλικία περίπου 2000 ετών).

Η πόλη βρίσκεται 183 μέτρα κάτω από τον ωκεανό και η ομάδα των ερευνητών με επικεφαλής τους Weinzweig και Zalitzki είναι πεπεισμένοι ότι είναι η Ατλαντίδα - η χαμένη πόλη για πάνω από 10.000 χρόνια.

ΟΙ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Οι ρεαλιστικές ιστορίες που το συνοδεύουν είναι τραγικές, οι μύθοι γύρω του όμως γοήτευσαν και συνεχίζουν να γοητεύουν εδώ και περισσότερο από έναν αιώνα. Το μόνο πρόβλημα σχετικά με το τρίγωνο των Βερμούδων είναι ότι αμφισβητείται εντόνως η ύπαρξή του...

Ωστόσο, εδώ μπαίνουν κάποιες άλλες εξηγήσεις, λίγο πιο πεζές κι επιστημονικές, όπως ότι οι αιφνιδιαστικές συνήθειες του καιρού στην περιοχή είναι ένας λόγος των εξαφανίσεων ή ότι αποδίδονται στις τεράστιες ποσότητες μεθανίου που πιθανόν να βρίσκονται συσσωρευμένες στον πυθμένα της θάλασσας και απελευθερώνονται απότομα, με αποτέλεσμα να δημιουργούν φονικές φουσαλίδες. Κι αυτές όμως αμφισβητούνται. Πάντα άλλωστε υπάρχουν κι οι θεωρίες που λένε πως εσκεμμένα κάποιιοι προσπαθούν να συγκαλύψουν τα ανεξήγητα του Τριγώνου των Βερμούδων για να καλύψουν τις ύποπτες δραστηριότητές τους στην περιοχή -από πυρηνικές δοκιμές, μέχρι άλλα ακραία πειράματα. Οι ειδικοί συνεχίζουν να αμφισβητούν την ύπαρξη κατάρτας και να απομυθοποιούν το μυστήριο, υποστηρίζοντας ότι η συχνότητα αιφνιδίων εξαφανίσεων δεν είναι μεγαλύτερη από άλλες ταξιδεμένες θαλάσσιες περιοχές της γης. Ο,τι κι αν πουν δεν μπορούν να κάμψουν την εξάπλωση των μύθων γύρω από το Τρίγωνο των Βερμούδων, που ως φαινόμενο, το οποίο αντιστοιχεί σε μυστηριώδεις εξαφανίσεις -σε κάτι αντίστοιχο είχε αποδοθεί κατά μία δημοφιλή εκδοχή η εξαφάνιση του αεροσκάφους στο οποίο επέβαινε ο Βιτόριο Μισόνι- παραμένει απλώς ανεξήγητο.

Το μυστήριο στα εξωφρενικά του: εξωγήινοι και Ατλαντίδα

Το Τρίγωνο των Βερμούδων είναι από τις περιοχές του πλανήτη που έχουν αναφερθεί από τις πιο πλούσιες παρατηρήσεις εξωγήινης δραστηριότητας στη Γη. Δεν αποτελεί λοιπόν μυστήριο πως οι απαγωγές εξωγήινων έχουν προταθεί ως λύση για τις μυστηριώδεις εξαφανίσεις σκαφών! Κι αν δεν φτάνει αυτό, υπάρχει και

η θεωρία, που συγκεντρώνει μάλιστα αρκετούς πιστούς, ότι το Τρίγωνο του Διαβόλου λειτουργεί ως πύλη για άλλους πλανήτες...Κι αυτό γιατί, αν συνδυαστεί με την άλλη περίφημη θεωρία, ότι το Τρίγωνο φιλοξενεί δηλαδή την Ατλαντίδα, η απόκρυφη τεχνολογία της χαμένη πόλης θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για εξωγήινη επικοινωνία. Στην Ατλαντίδα δεν ζούσαν άλλωστε εξωγήινοι από τους αστερισμούς των Πλειάδων; Δένει μια χαρά ο μύθος, αν πιστεύει φυσικά κάποιος όλες αυτές τις μυθιστορίες.

ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Οι επιστήμονες της Ρωσικής ακαδημίας επιστημών κάνουν ένα ακόμα βήμα στην έρευνα των παράξενων φαινομένων προτείνοντας την θεωρία πως οι εκκρίσεις γιγάντιων φυσαλίδων μεθανίου από το υπέδαφος μπορούν να εξηγήσουν τις ανεξιχνίαστες εξαφανίσεις αεροσκαφών και πλοίων στην περιοχή του τριγώνου των Βερμούδων.

Σύμφωνα με τον Βλαντίμιρ Ρομανόφσκι, Ρώσο γεωφυσικό του πανεπιστημίου της Αλάσκα, που έχει μελετήσει το φαινόμενο, είναι πολύ πιθανόν να υπάρχουν ανάλογοι κρατήρες στον βυθό του ωκεανού που να έχουν δημιουργηθεί από την αποσύνθεση και έκκριση παραγώγων του μεθανίου. Το μεθάνιο βρίσκεται συνήθως σε στέρα μορφή, στις συνθήκες υψηλής πίεσης που απαντώνται στον βυθό του ωκεανού, μπορεί όμως να αποσπαστεί και να ανεβεί στην επιφάνεια με την μορφή τεράστιων φυσαλίδων. Συγκεντρώσεις μεθανίου έχουν καταγραφεί στο ατλαντικό ηπειρωτικό όριο των Ηνωμένων Πολιτειών, με ιδιαίτερα ψιλά ποσοστά στην περιοχή Μπάκ Ριτζ, στα βόρεια του τριγώνου

ΜΑΓΝΗΤΙΚΕΣ ΑΝΩΜΑΛΙΕΣ:

Το βιβλίο "Η ομίχλη: μία ανέκδοτη θεωρία του φαινομένου του Τριγώνου των Βερμούδων" του Rob MacGregor και του Bruce Gernon περιλαμβάνει αναφορές για μια "ηλεκτρική ομίχλη" την οποία και οι δύο άντρες έζησαν καθώς πετούσαν πάνω από το Τρίγωνο. Στις 4 Δεκεμβρίου 1970, ο Gernon και ο πατέρας του πετούσαν πάνω από το Bimini σε καθαρό ουρανό, όταν είδαν ένα παράξενο σύννεφο με τέλεια στρογγυλεμένες άκρες να πλανάται πάνω από την ακτή του Μαϊάμι. Καθώς πετούσαν από πάνω του, το σύννεφο εξαπλωνόταν και ακολουθούσε την ταχύτητά του.

Στα 11.500 πόδια, νόμιζαν ότι είχαν ξεφύγει από το σύννεφο μόνο για να ανακαλύψουν ότι είχε μεταμορφωθεί σε τούνελ και ο μόνος τρόπος

για να φύγουν ήταν να το περάσουν. Μέσα στο τούνελ υπήρχαν γραμμές που περιστρέφονταν αριστερόστροφα. Η πυξίδα τρελάθηκε. Ο Gernon ανέφερε ότι αντί για καθαρό ουρανό, μετά το τέλος του τούνελ υπήρχε ένα θολό, γκριζωπό λευκό γύρω. Η ορατότητα επανήλθε μετά από δύο μίλια αλλά δεν υπήρχε τίποτα ορατό. Ούτε θάλασσα, ούτε ορίζοντας. Μόνο μια γκριζα ομίχλη. Όταν ο Gernon επικοινωνήσε με τον Έλεγχο Εναέριας Κυκλοφορίας του Μαϊάμι, ο ελεγκτής του είπε ότι δεν εντόπισε αεροπλάνα στον αέρα, παρά μόνο πάνω από το Μαϊάμι. Ο Gernon δεν πίστεψε ότι ήταν το δικό τους αεροπλάνο γιατί ήταν χρονικά αδύνατο να είχαν φτάσει

στο Μαϊάμι τόσο γρήγορα και έτσι έφτασε στο συμπέρασμα ότι η ηλεκτρική ομίχλη είχε ιδιότητες να κάνει ταξίδι στο χρόνο. Ο Gernon βίωσε την ομίχλη άλλη μια φορά όπως επίσης και πολλοί άλλοι πιλότοι στην περιοχή. Ο Gernon πιστεύει ότι οι ηλεκτρομαγνητικές καταιγίδες από το κέντρο της Γης, σπάνε την επιφάνεια και σιγά σιγά εξαφανίζονται αφήνοντας πίσω την ηλεκτρική ομίχλη. Σύμφωνα με τον Gernon, ένας Σουηδός ερευνητής διαπίστωσε ότι τα ηλεκτρομαγνητικά πεδία στο Τρίγωνο από οπουδήποτε αλλού στη Γη, κάτι που εξηγεί γιατί η ομίχλη εμφανίζεται εκεί.

ΜΥΣΤΗΡΙΕΣ ΠΕΡΟΧΕΣ ΠΟΥ ΣΧΕΤΙΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΤΡΙΓΩΝΟ

Θάλασσα του Sargasso

Λίγο πιο πέρα από το Τρίγωνο των Βερμούδων, στα ανοιχτά του Ατλαντικού ωκεανού βρίσκεται η θαλάσσια περιοχή του Sargasso. Παρά το σημείο που βρίσκονται τα νερά της περιοχής, είναι παραδόξως ζεστά και γεμάτα με τα ομώνυμα (sargassum) θαλάσσια χόρτα. Η περιοχή έχει μια ενδιαφέρουσα φήμη για ληστεία σκαφών, αλλά και εξαφάνισης των πληρωμάτων τους, με τα πλοία να παραμένουν άδεια και ακουβέρνητα, όπως το Rosalie το 1840. Η περιοχή εμφανίστηκε και στα διάσημα βιβλία του Ιούλιου Βερν. Παρ' όλα αυτά το μυστήριο δεν υπάρχει πια, αφού τα ήρεμα και ζεστά νερά μέσα σε μια παγωμένη περιοχή δημιουργούνται από ρεύματα.

Η Θάλασσα του Διαβόλου

Η Θάλασσα του Διαβόλου ή αλλιώς το Τρίγωνο του Δράκου είναι μία περιοχή στον Ειρηνικό ωκεανό κοντά στο νησί Μιγιάκι, περίπου 10 χλμ μακριά από το Τόκιο. Αρχαίοι θρύλοι μιλούσαν για δράκους που ζούσαν στα ανοικτά της Ιαπωνίας, δίνοντας το όνομα στο σημείο. Σύμφωνα με τον συγγραφέα, Τσαρλς Μπέρλιτς, η Ιαπωνία έχασε πέντε πολεμικά πλοία την περίοδο 1952-1954, με 100 επιστήμονες να εξαφανίζονται μαζί με αυτά. Οι δίνες του σημείου έχουν ίδια γεωγραφικά πλάτη βόρεια και νότια του Ισημερινού και γι' αυτό στην περιοχή υπάρχουν ανεξήγητα φαινόμενα και ανωμαλίες που συχνά αποδίδονται σε ηλεκτρομαγνητικά πεδία. Ο Αμερικανός συγγραφέας και πιλότος, Λάρι Κιούς έχει καταρρίψει πολλούς από τους μύθους της περιοχής.

Το Τρίγωνο του Μίσιγκαν

Η λίμνη του Μίσιγκαν στις ΗΠΑ έχει υπάρξει ο τόπος αμέτρητων αναγνωρίσεων περιεργών αντικειμένων και αεροπλάνων-φαντασμάτων. Ο θρύλος του δημιουργήθηκε το 1937 από τον θαλάσσιο ιστορικό Ντουάιτ Μπόουερ, αφού σε ένα βιβλίο του αναφέρεται ότι ένας καπετάνιος εξαφανίστηκε ανεξήγητα από το χώρο των φορτίων κατά τη διάρκεια ενός ταξιδιού ρουτίνας. Έχοντας δώσει οδηγίες να μην τον ξυπνήσει κανείς μέχρι να μπει το πλοίο στο λιμάνι, δεν βρέθηκε πουθενά, παρά το ότι η πόρτα ήταν κλειδωμένη από μέσα.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συγκεντρωτικά , η εργασία μας περιλαμβάνει πληροφορίες για την ιστορία του Τριγώνου , τις εξαφανίσεις που το κατέστησαν θρύλο , τον Κασιωτή ναυτικό , την Αρχαία Πόλη που πρόσφατα ανακαλύφθηκε καθώς και οι λόγοι στους οποίους αποδίδονται τα ναυάγια. Η εργασία βασίστηκε σε πληροφορίες από τις ιστοσελίδες (Wikipedia, Thetoc , Dinfo και Newsbomb). Τη συγγραφή ανέλαβαν οι μαθήτριες Αντέλη Ελευθερία , Αποστόλου Αθανασία , Κάτσενου Μαρία και Κοκκίνη Αναστασία .